376

THE LIGHT DIVINE

ஞான ஒளி

Vol. I | 14th January, 1958. | No. I

CONTENTS

1. The Message of ... 2
   Sri Sri Gnanananda Giri Sadguru
2. Pearls of Wisdom ... 3
   By H. H. Sri Ramachandra Tirtha
3. God-Hood, The Essential nature of Man ... 6
   By Swsmi Sivananda
4. Surrender to the Divine ... 9
   By Swami Ramdas
5. The Tapovanam of Thirukkovalur ... 10
   By Sri T. A. Thathachari
6. Baghavata Series I – Mahabali, The Truthful 13
   By Sri V. G. Ramachandra Iyyer
7. What does the Guru Say ... 18
   By Sri T. K. Sundaresa Ayyar
8. The Light Divine ... 21
   " Ourselves "
9. The Lord of the Seven Hills ... 22
   By Velandai
10. Tapovanam Ashram Notes ... 29

பொருளடக்கம்

1. கடவுள் வணககம் ... 1
2. ஞானானந்தரின் ஆசிமொழி ... 2
3. ராமச்சந்திர தீர்த்த ஸ்வாமியின் உபதேசங்கள் ... 3
4. மனிதனின் அடிப்படையான ஸ்வபாவம்
   தெய்வத்தன்மையே ... 6
   ஸ்வாமி சிவானந்தா
5. பகவத் சரணாகதி ... 10
   ஸ்வாமி ராமதாஸ்
6. ஞானானந்த தபோவனம் ... 11
   ஸஜ்ஜன சரணதூளி, கீழையூர்.
7. சரயு நதியின் முதல் சூழ்ச்சி ... 15
   S. நாராயண ஐயர்
8. உயர்ந்தோரால் எடுக்கப்பட்ட உறுதிப்பொருள் ... 17
   சி. நடனசபாபதி ஐயர்
9. ஸத்குரு ஞானானந்தர் துதி ... 20
10. குருதேவரின் பத்து அணிகள் (தி. சு. க.) ... 22

ॐ

अन्तर्ज्योतिः बहिर्ज्योतिः प्रत्यग्ज्योतिः

ज्योतिर्ज्योतिः स्वयंज्योरात्मज्योतिः शिवोऽस्म्यहम्

न तत्रसूर्योभाति न चन्द्र तारकम्

नेमाविद्युतोभान्तिकुतोऽयमाग्निः

तमेवभान्तमनुभातिसर्वं

तस्यभासासर्वमिदंविभाति

(उपनिषद्)

THE MESSAGE

OF

Sri Sri GNANANANDA GIRI SADGURU DEVJI * * * * *

There is an ineffable effulgence of supreme bliss in Omkar. Within that effulgence, all the worlds and living beings — sentient and insentient — the world of names and forms have their movement. That effulgence shines within the hearts of human beings as life and light. The Lord is Parabrahmam with His attribute of Maya. He is also called Kalathathwa by the seers of Truth. This Kalathathwa is beyond expression. Within this Lord, bearing the name of Kalathathwa, the soul shining in the heart of human beings as life and light, obtains ever recurring cycles of embodied state as a result of the evolution of its ancient karma.

2. The purpose of this embodied state of human beings, is to cross the ocean of samsara and to attain and enjoy their inherent and natural state of effulgence and bliss. This indeed forms the teachings of the Vedas, the Upanishads and of the great ones, that ever abide in their natural state (Sahajasthithi). Therefore, every soul according to its fruition of karma has its movement by the grace of the light and bliss, shining in its heart as wisdom In this Great Effulgence, which is the cause of this movement, doth blow the tempest of desire, and merges the souls in delusion. By this delusion do souls forget the effulgence within them and get into darkness of ignorance and are perturbed, unaware of the Truth. Hence arises the

indispensable need for the functioning of a Great Effulgent Light for the eradication of this darkness of ignorance.

3. Several enlightened seers appear on the horizon as and when occasion demands. However, humanity yet lives deluded withour being able to realise the light within.

4. Except it be that, man realises his inner being, his ignorance and delusion are never warded off — nor is it possible for him to cross the ocean of samsara and attain his perenneal state of bliss.

5. With a view to reach this goal, now obtains the great opportunity for the coming out of this journal, 'Light Divine', expressly for bringing home to the minds of seekers after Truth, that there is within us an inherent Effulgent Sun of grace which neither rises nor sets.

6. May therefore all those literate and illeterate whom this message may reach avail themselves of this opportunity and realise the illimitable expanse of bliss, impartible as inner and outer. May they all attain the eternal state of bliss.

Pearls of Wisdom from His Holiness

SRI RAMACHANDRA THIRTHA SWAMI

(of Sri Badiri Peetam Sri Thotakachari Paramparai)

Only three things are difficult of attainment in this world. They are (1) To be the recipients of Gods' Grace. (2) The desire to be released from the bondage of Birth and Death. (3) To have the beneficence of the association of mahatmas or

great souls. This was the teaching of Sri. Adisankara of revered memory. Persons born in Bharata Desa are thrice blessed in having such an 'upadesa'. It is a great fortune that we are born as men. We have evolved ourselves to this human stage by a series of prior births, probably crores in number due to our good karma. If we had not been good souls acquiring 'punya' by our good deeds and thoughts we could not have been born as men. What is the earthly use if one is born as a dog, pig, cow, bird, insect etc. By being one of these we cannot attain the good things of this earth or of the other world. Sustained good deeds or bad deeds of ours in this life give us immediate results in this world. From the Sasthras and the lives of Great Mahatmas we see and learn that only by the use of this human frame can we achieve worldly and spiritual success. Why should we dilate much on this topic ? It is also self apparant.

Those of us who are born as human beings have the great opportunity of crossing the deadly ocean of Family bondage by our great spiritual efforts. Sri Ramana Baghavan is a clear and immediate example for this truth. We have in Tirukoilur Tapovanam another monumental example of this truth in Sri Gnanananda Swami. Such examples are more than enough for us.

So this human body which we derived by our great prior 'punyakarma' we shall not waste but use it to reach God head. How are we to achieve this ? This can be achieved by following in real daily practice the rules ordained by our Sasthras and Varnashrama Dharma. This practice will enable the clearance of our mental faculty to its pristine spiritual eminance. Then we must Pray

steadfastly for deliverance from this mortal coil and the horror of bondage to births and deaths. We can not attain this immortality easily. It will not come about by itself. More than our efforts we require in this endovour the darshan of Mahatmas (liberated Souls) and their blessings. We must discover our Guru and get his blessings. Such peace loving pious Mahatmas are ever present. They always bring beneficence to mankind and the world. They are as true and enervating as the spring season They had crossed the ocean of births and have attained immortality. But they delight in helping mankind to emancipate likewise. They do not expect any reward for doing this great and good deed. If man finds his Guru, he will find great solace, and his Spiritual hunger will get satiated of a certainly. It may be asked whether in this modern world such a Guru will be available ? You need not have such doubts. You will doubtless find your Guru. But we must really yearn and long for it. We need all the Bakthi for it. This worldly life really does not yield true happiness. We must realise that it breeds only sorrow.

Such a Guru is now resident on the banks of the Southern Pennar in Topovanam near Tirukkoilur. His spiritual splendour radiates all round from the Tapovanam. We ordain and bless all men who go for Dārshan to this Tapovanam and utter this mantra from the bottom of their hearts and prostrate before the Guru saying.

" Guru. You are our Saviour. You alone can give solace to the earnings in our hearts and dispell the darkness of 'Agnana' and give us the light of Gnana. You are our Kalpaka Vriksha ever beneficient to us your sishyas. To you, Guru, we tender these Prostrations ".

GOD-HOOD, THE ESSENTIAL NATURE OF MAN

By H. H. Swami Sivananda,
Saraswathi of Rishi-kesh.

Man, in his essential nature, is neither his body, nor the mind nor even the senses, but he is the spirit – the unborn, undying, eternal and indestructible Self. The individual man is nothing but a spark of the Divine Effulgence. All human beings live and move in the light of that Supreme Being, the Substratum of the whole Universe–God. Every man, therefore, possesses the highest spiritual consciousness but it lies dormant in him as long as he is plunged in ignorance. The wind blows on account of that Supreme Power. The sun, the moon and the stars are also shining in the borrowed light of the Supreme Being. Why, the life that pulsates in every being, the flowers that blossom in every tree, shrub and plant, the tiny dew-drops that fall on the green grass etc. are but the outward expressions of the name Divinity.

Man's sufferings and afflictions in this world are rooted in his ignorance of not knowing this truth about God. He is hankering after happiness and peace but as long as he is not aware of his essential nature, the inner self in him, he has to suffer and he will suffer. The nature of his true self is bliss. eternal happiness 'Shantoyam Atma' 'शान्तो ऽयमात्मा' because the self in man is Brahman, the nature of Which is Sat–Chit–Anandam–[Existence–Knowledge –Bliss Absolute] The moment, therefore, man is

aware of this absolute truth that he is essentially God, the Supreme Brahman, he becomes all-blissful. The dawn of this highest knowledge in man makes him aware of God's omnipotence which alone controls his day-to-day activities as well as those of all other living beings of the world.

The Upanishads declare in unequivocal terms that the self in man, the Jeeva is the Supreme Lord, the Brahman 'Jeevo Brahmaiva Naparah' but the deluded man of the world identifies himself with his body, mind or senses and gets into trouble. This delusion is born of Avidya or ignorance and can be overcome by right knowledge when the mind gets purified and enlightened. Such enlightened souls—the ancient Rishis–have had the unique experience of transcending over the limitations of this physical body, mind and senses and enjoying the Supreme Bliss thus merging themselves with the Absolute. That such a state of transcendental bliss exists and can be enjoyed by man is proved by the experiance of the common man during his state of sound sleep, Sushupti. During this Sushupti state nothing exists for him. The world with its diverse objects vanishes for him. He is not aware of his own body and senses or the mind in that state. Nevertheless the 'I' in him continues because he is able, the next morning, to report that 'I Have had a sound sleep last night'. This 'I' is his real 'I', the self who is not conditioned by time or space. This 'I' persists in all the three states of man-Jagrat, Swapna and Sushupti, the waking, the dream and the sound-sleep.

Though the ordinary man of the world is experiencing this state of supreme awareness during sound-sleep every day he is not aware of this

awareness, except that he is able to recollect of having had such a sound sleep the previous night. Nevertheless if he cares to analyse the truth behind such an experience atleast he can beleive in the existence of such a state which he had the privilege to enjoy unknowingly for a short period of his sleep. Our ancient Rishis were able to reach a stage where such unalloyed bliss was constantly enjoyed by them during their state of Samadhi, and these great souls were also fully aware of that bliss. What was possible for the Rishis of old is also possible for the ordinary man of this world provided he treads the same path as laid down in the scriptures.

First of all man should have the yearning to realise this truth and then he should also care to investigate into his true nature. This investigation and enquiry into the inner man is not an easy task. It requires extra-ordinary mental strength and will power to detach oneself from the outer world by withdrawing the mind and senses from the sense-objects and turning the mind inwards. In other words the enquiry is introvert and not extrovert as in ordinary empirical life. To succeed in the attempt one has to train the mind to get itself weaned away from the external objects through solitude, seclution and sad-vichar. Solitude and seclution will help the aspirant to keep himself away from the tempting objects and pave the way for sad-vichar or for proper reasoning and analysis. Such reasoning and analysis will annihilate all conflicting thoughts and ideas welling up in the mind leading to a sublime and serene mental fabric.

A calm mind is a pre-requisite for practising concentration and meditation which alone will lead to Samadhi-the state where one can enjoy the Light

of Supreme Knowledge and Bliss. Concentration and meditation alone are not the only means to attain this state of Supreme Awareness and Bliss. Any other methods of sadhana will also suffice. For that matter, practice of devotion, selfless service and proper study, understanding and reflective thinking over the scriptures will also lead to the same goal of realisation of the Absolute. In all cases the truth realised is the same that man essentially is God, the self in him, the Absolute Truth the nature af Which is Sat–Chit–Anandam, Existance–Knowledge–Bliss. Everyone can realise this Truth and therefore all should endeavour to achieve this goal in this very birth itself.

SURRENDER TO THE DIVINE

By Swamy RAMDAS

Since our external circumstances are always controlled by the Divine Power, we as individuals have to submit to the will of that Power if we want to live a life of peace and contentment. What ever the Divine does for us we must consider to be for the best.

This motto we have to adopt in every condition of life, in the so-called favourable or unfavourable. It is true that when things go wrong with us, it is hard to believe that the all-loving providence has brought about this state for us, for our good. But by gradual self-surrender, we can ultimately realise that the supreme will of the Lord is all in all, and always works for good in the conduct of human and world affairs.

True happiness is the characteristic of our immortal Atman. This inner joy is unchanging and everlasting. The surface-play of Prakriti or nature in whatever way She works even producing sometimes an unpleasant clash in the working of Her forces, is merely a movement on the surface, whilst the great Truth, which lies within as Her support and basis, ever remains pure, serene unaffected and peaceful. Identification with this calm indwelling Reality, through constant reflection, is the way out of the turmoil of the outward life.

Feel always the presence of this blissful Spirit within you; and do all things that are allotted to you in this life with patience, forbearance and calmness.

The Tapovanam of Thirukovalur

By Sri T. A. THATHACHARI.

(The author depicts the Ashram Tapovanam the abode of Sri Gnananda Swami as of historic and mytheological orgin)

SRI RAMAJAYAM.

आकल्पपुष्पसुभगान्नतबाहुशाखैः
पादेसदापरिपचेलीमसद्भवस्तपम्
पण्णातटस्पृशिमृकण्हुतपोवनेऽस्मिन्
छायानिलीनभुवनोऽसितमालशाखी॥

Vethanthadesikar.

This is a stanza of a great poet and saint who flourished about 700 years back. He has praised Thirukkovalur or Kovalnagar as Gopapura. The

Tamil saints have extolled the presiding deity as Ayan (shephered), i. e., Sri Krishna. The greatness of the place is mainly due to the Pennar closeby. The river has its origin from the stroke of Paramasiva's bow on the Nandidurg hills and the sacred river justly called Pinakini because of her origin and Punya or Pennar because of her sanctity has attracted the formation of three great temples in this town (Dehaleesa) in the west and (2) Veerateeswara one of the eight Veerattanams on the east, to the south of the river and (3) and Eswara temple on the northern bank, Araiyaninallur (Arikandanallur) It is at the confluence of this river with Thurinjalar or Bhadra that the thirteenth great saint of Sri Utharathi Mutt had his Samathi with prayers to Sri Krishna or Dehaleesa enshrined in the temple to the south-west. Thousands of pilgrims gather in January every year on the sacred bright Dwadasi day to offer their homage to this great saint and get His blessings. Though a Madhwa saint, He is adored by the other sects also with great reverence. It is just to the west of this Brindhavanam or the abode of the great Madhwa saint we now have the institution of Thapovana with His Holiness Gnananandha Swamigal. Close to this, we find the black rocks known as Mirkandu Parai in the river.

Thapovana is an expression which we find in the stanza above quoted. It may be that most of us would not have known about the usage before. Our Holiness has now brought home an ancient truth to us that the place is a Thapovana. In this Thapovana it was that Mirkandu spent years of penance and had the privilage of realising Godhead with his own physical eyes. In the Vishnu temple

at Tirukoilur we find a lot of votaries at the feet of stately Dehaleesa. Amongst the votaries we find Mrikandu Maharishi, with his consort. Markandeya, the enternal, should certainly have been a blessing to the great sage as a result of the penance. The age of Markandeya is always sixteen and it is in the fitness of things that our Holiness Sri Gnana-nanda Swamiji is a Markandeya in that several old people out of memory have seen him in his present form for years past. We find in the asramam a photo of His Holiness with matted hair spread on the floor in his standing posture, taken while His Holiness was at the Himalayas. The face has not undergone any change in spit of years. The smile and calm yet dignified sweet conversation of His Holiness with any that approach him, irrespective of age, learning or status is itself a proof of the eternal or the everlasting greatness of His Holiness. It is in the nature of things therefore that His Holiness who had his stay at Sithilinga madam or Sidhas-rama should have condecended to accept the institution of Tapovana as his other abode.

Tradition has it that the three Tamil Vaishnava saints met at the shrine of Vishnu here in pitch darkness and they got the light of wisdom from the fourth entity visualised by them with love as the guide. Here again. the demon of darkness Anthakasura was destroyed by Veerateswara. It is in the nature of things, that the darkness now pervading in the Tamilnad and blinding mens' eyes, physical and mental, to deny God should have light spread from the seat of the ancient light and wisdom of Tamilnad. The Tapovana and its organ 'Light Divine' blessed by that Beacon of Light His Holiness Sri Gnanananda Swamiji is sure to

dispell the darkness Prevailing in our Modern Society in India and take the Devotee reader to the Haven of peace, light and plenty.

Adverting to the stanza, Godhead at Tirukoilur, that is, Mahavishnu, is described as a green tree spreading shade on all sides with long branches studded with flowers and with fruits at the bottom or feet ready always for those that approach the patha or the pathapa and flourishing on the banks of the Pennar in the Thapovana of Mirkandu Mahrishi. May His Holiness be pleased to reside in this Thapovana und spread his grace and gnana or wisdom to all those that approach him and may he also be pleased to spread his teachings and sayings through the quarterly magazine blessed by him to all those that are blessed with the magazine.

May the Thapovana flourish as an Asam of solace and peace to erring mankind under the benign benevalancs and mercy of His Holiness.

BAGHAVATA SERIES—I.

Mahabali, the Truthful......

(The Lord's Three Feet of Earth)

By V. G. Ramachandra Iyer

The following article is topical for the first issue of 'Light Divine' as the Lord of Tirukoilur is Sri Thrivikrama. We pay Homage to the Lord Hari as Thrivikrama by detailing the story of His Baktha—Mahabali.

The Baghavata revels not so much in the stories and legends with which it abounds but in the essential truths which it emphasises again & again for redeeming mankind from misery, deceit lust, greed and power and lift it to the highest plane of goodliness, Godliness. desirelessness, truthfulness, and sublim happiness. The story of Mahabali is one such great episode where in the Lord takes unto himself Bali, the truthful, though he was the veritable enemy of the Gods. The Baghavata depicts the story under the title, the Incarnation of the Lord as Vamana and Thrivikrama. But it can be as appropriately called the story of the Emancipation of the Asura King Mahabali Chakravarthy, who by his penance and austerities, following the precepts given to him by his powerful and saintly Acharyas, the Bhrigus, performed the visvajit Sacrifice (World conquering). Emerging Victorious from this great sacrifice, with the boon of a celestial bow and a celestial armour, Bali sought to invade with his powerful army the highly prosperous city of Indra. Lord Indra found Bali Invincible and learnt from his preceptor Brihaspati the secret of Bali's power. Brihaspati advised Indra that the Bhrigus, the expounders of Godhead had infused Bali, their desciple with invinciple power and that the salvation for Indra and the other Gods was to await Lord Hari's help. Indra and other Gods fled from heaven. Their mother Aditi was grief struck and beseached her Lord Sage Kasyapa to save her sons. Kasyapa enjoined Aditi to observe the austerity called payovrata, contemplating Lord Hari, with her mind. The vrata is to be observed for twelve days in the bright fortnight of the phalguna month, the devotee sustaining himself as milk alone and ceaselessy

meditating on Lord Hari. Aditi's sincere penance brought the Lord Hari in his resplendant form. The Lord Hari Promised to manifest Himself as the son of Aditi to conquer Bali. The immortal Hari thus manifested himself in the womb of Aditi and came out into the maya world (his own creation), as a dwarf Brahmacharin. The Gods and sages rejoiced at this Supreme hour portending great good for the world.

The Lord Vamana (Brahmin Brahmachari) bearing an umbrella, the danda and Kamandala strided into the sacrificical area of the powerful Bali. who was surrounded by the austere Bhrigus, helping Bali perform the house-sacrifice. The Bhrigus saw the vision of the Lord Hari, in the Dwarf Brahmin. Bali, with his customary piety and munificence after washing the guests' feet begged of the Brahmachari to accept any gift of his choice. The Lord felt elated and praised Bali's ancestors who were renouned for truthfulness and munificence and expressed his humble desire to be given a boon of only three feet of land. The Great Bali laughed and said that the boy Brahmachari was obviously an unwise person to ask for a mere three feet of earth from him who would give away a continent, and that Bali's tradition was that a person taking a boon from him should not be driven to ask for a second time. The donor's gift should satiate the donee. The Lord cryptically drove in certain wholesom truths, in reply to Bali. He said "One who is not satisfied with three feet will not be satisfied with even a continent. Noncontentment is the cause of man's migration through births and deaths. True contentment heralds deliverance. The spiritual power of the Brahman who is content with

what is got by chance increases. Only so much as is useful is real wealth. Hence I ask you, Great King, for three feet of the Earth". This was indeed the spiritual message of the Lord to Mahabali who with all his penance, was power mad with a unsatiable greed for possessing the entire world. Sukra, the most eminant of the Bhrigus and the Acharya of Bali warned the latter to be careful, The Vamana brahmin was the Lord Hari himself and was there to snatch all the power, prosperity and fame of Bali so as to give them all to Indra. The noble Bali knowing what was in fate for him, never swerved from the path of his Dharma, and said 'How I, a descendant of Prahlada can refuse this gift to a brahmin, after having promised to give him ? I do not fear hell such as deceiving a brahmin. Untruth will certainly lend me in Hell." So saying the great Bali made the gift to Vamana by a dattam. and asked the brahmin to measure and take three feet. The Vamana set forth his foot and lo ! the dwarf form grew up wonderfully into a grand resplendant thousand sun like Visvarupa of Sri. Thrivikrama avatar of The Lord Hari. Bali saw the whole universe with its objects, faculties and objects of the senses, minds and individual souls embedded in the Lord's body. The Lord of huge strides shone resplendant with inimitable glory. The Lord bestrode the whole of the earth with one feet, and pervaded the skies with his body and the directions with his arms. The second foot measured the heaven covering the Brahma Loka and the Satya Loka. Where was the Lord to measure the third feet ? The Lord jeered at Bali "Promising me to give me three feet, you who imagined to be the most wealthy, have decieved me. Where is the

third foot of earth promised ? For this deciet you shall enjoy hell." The Redoutable Bali unshaken in his Dharma and realising that he was thrice blessed by being a donor to the Lord Himself said, 'Oh Lord ! I shall make my words true. I am not afraid of Hell as I am of infamy resulting from untruth. I rejoice the punishment as coming from the hands of the greatest of the revered. I am thrice blessed in having the vision of your Visva-Rupa, which cannot be had even by great yogis. The Lord as my enemy is my kindest benefactor. Lord ! I shall keep my word to the end of my life. Do measure the third foot on my head. I am supremely happy now to have been able to keep my word." When Bali was speaking thus Prahlada his Grandfather, the beloved of the Lord appeared. Bali worshipped him. Prahlada prayed to the Lord "Lord ! you who have given to Bali everything now is pleased to take it all back. Such is your great mercy in redeeming erring man." The Lord said "I destroy the possession of him whom I bless, possessions infatuated with which man become haughty and insults the world and myself also But Bali has come out triumphant. He never forsook truth."

The Lord then blessed Bali and asked him to go into the Sutala Region with all his Kinsmen-Where he can reign in peace. The Lord in his mercy placed his foot on the great Bali's head. The earth gave way and Bali descended into the Sutala Region, thrice blessed by the lotus feet of the Lord.

The Gods rejoiced at Hari's victory over Bali. Bali the truthful was equally the victor in that he had conquered the Ego in man and surrendered himself to the Lord and thereby attained immortal bliss.

What does The Guru say?

By **Sri T. K. Sundaresa Iyer,**
Sri Ramanasramam.

We approach the Guru, in the restlessness of our mind not finding satisfaction in anything done or achieved. He gives us His benign look of Grace. In that one look is the real touch of Grace. His proximity is the harbour of Peace, in Him you find your haven. He is the healer of all sores in you. You seem to be melted and lost in Him. You are now still. The Guru says, "Be still and know I am GOD". This knowing is the understanding of the Absolute and the relative values.

"Understanding" is called Vignana in the launguage of the Chandogyopanishad. Vignana. literally means Visesha Gnana distinctive knowledge The next question will be knowledge of what? It is the knowledge of the eternal unchanging Truth, of yourself. In the background of this eternal and unchanging Truth, the changing and varying states of your doership move about and cloud your understanding of the Real Truth of your Being. To put it more clearly, in the words of Bhagavan Sri Ramana, "You are the Atman". No one will deny he is the Atman and the eternal and unchanging basis of himself. This atman is the Pure Being, conscious of itself. It is pure bliss in the sense that in itself it is not touched or affected by the pleasures and pains of the varying state or states of yourself. Know to fix yourself as this Atman and to abide as such The other varying states of pain and pleasure may pass and repass before you as the unaffected Atman But

there shall be no clouded vision of yourself. Whatever the nature of your doership and enjoyership, painful or pleasurable you are always tranquil in the firmness of your Being as realised by the distinctive knowledge, Vignana, of yourself. This is the surest way to Peace as taught by the Upanishads and Bhagavan Sri Ramana.

"Now, you have been told about the constant part of yourself, and you shall also have to be told about the variable quantity. It is the mind. It is responsible for all our states of being and their activities, painful and pleasurable. Its nature is to identify itself with the body and induce it to activity leading to pleasure and pain. This is due to its Rajasic (active) and Thamasic (dark) nature. Through these qualities, the mind not only identifies itself with gross body but it also screens the real and constant part of yourself, the Atman.

But there is a saving grace about the mind. There is in it, apart from its Rajasic and Thamasic nature, a Sathvic aspect. The wise try to enhance this Sathvic aspect through all activities dedicated to God. You can know how to improve this Sathvic aspect through a study of the Guna-Traya-Vibhaga Yoga of Sreemadh Bhagavath Geetha. This Sathvic aspect should be so developed as to first control the Rajasic and Thamasic gunas and later annihilate them, so that the Sathvic quality is enhanced to somewhere of cent per cent. In this state the mind is fit enough to be used as an instrument to get an understanding–Vignana–of the constant quantum of your Being, Sat Chit Anandam. This understanding is had, by separating it from the gross body towards which it had been outwardly projecting, and taking it inward towards the Atman, your

constant Being. When the mind is so trained as to be more and more in contact with the Self, then there arises perfect understanding and abidance. (Gnana of Kshethra and Kshethragna): You are free, not clouded. Yet you are outwardly active too, according to the latencies of the Karma in you. The latencies work out according to the law of Karma. The potter has given up his hold on the wheel; but the wheel moves on owing to the momentum still left in it. Like that you move and yet you are unaffected. You do; yet you feel you are no more the doer. You enjoy; yet you feel you are no more the enjoyer. You are a mere witness of these in your varying states—Jagrat, Swapna and Sushupti (waking, Dreaming and sleep). You are you or I am I or the Atman is the Atman; and the states pass and repass. This is the state of real Gnana or real devotion. This is the message of the Geetha".

This is the message of the Sad Gurus, Sri Ramana and Sri Gnanananda. Let us heed it and take courage in our despair. May Sri Guru Dev so bless us as to abide as the Self, the Atman and so be done with the ego 'I' and its rounds of "coming" and "going". Tilak declared "Swaraj is my birth right and I shall have it". So too Gurudev declares, "Sudda Gnana (Pure Knowledge) is your Birth right and you shall have it. Only, you must listen to me".

THE LIGHT DIVINE

"OURSELVES"

★

Mother India has the Unique Previlege of having had a contineuous Chain of Spiritual stalwarts ever and anon illuminating their surroundings and beyond, with Light Divine, so as to serve as a beacon light to suffering humanity. Mankind from era to era had a cycle of alternate joy and sorrow and they took anchor under the benign benovalence of the myriads of India's saints and sages but for whose guidence and benediction, Bharat cannot have sustained its great spiritual heritage from time immemorial. Our Ancient civilization rested on the Reservoir of wisdom and knowledge stored up in our Vedas from the beginning of time. When the world was at its infancy India had taken a big stride in the realm of spiritual and moral values and the philosophy of God-hood. This fountain of Vedic source has from time to time illumined our sages snd savants. From the time of Vyasa, Vasishta, Visvamitra and Janaka of yore and later within historic times the strides made in Religious Philosophy by Shri Adi Sankara, Ramanuja and Madhwa, and the savants like Sri Chaitanya, Tulsidoss the four Tamil Saints and a host of others not to speak of the latter day Sri Ramakrishna Paramahamsa, Swami Rama Thirtha, Swami Vivekananda. Baghwan Sri Ramana all these Sages and Acharyas and Saints propounded and retold the foundamental truths of Sanatana Dharma and the philosophy of our Religion based on the bed rock of the Vedas. In the present era we have in Saint

Sivananda, Swami Ramdas and Swami Gnanananda of Tapovanam (Tirukoilur) the dynamism of Religious thought, while the Acharyas adoring the Sringeri, the Kamakotipeetam, the Ahobila, the Vanamamalai Mutts have been doing Yeoman service in the cause of Sanatana Dharma. His Holiness Sankaracharya of Kamakoti Peetam (now the 68th in Pontific succession) a seer of great eminance is the polestar for the Hindu multitude to follow in the Sanmarga of the Vedic path. We print his golden utterances elsewhere and we also are previleged to have His Blessings in this endeavour of issuing a quarterly Religious magazine as 'This Light Divine'. This Light Divine is verily a 'Light-Bliss Divine' having been ushered to take its birth with the blessing of all the living Saints and Acharyas aforesaid.

Sri Gnanananda Swamiji under whose guidance the 'Light Divine' has been born, is a Saint reputed to be more than a centuary old and yet by his yogic prowess retains the youth of about seventy. Sadhaks and admirers who crowd in myriads round him daily have always felt him ever so simple good, pious and sparkling with wisdom. His benign eyes throw out a ray of beneficient light on all those who go to him in sincertity be he rich or poor, lord or servant, young or old, sickly or down trodden He affords a sage asylum for all who need such protection. The Editorial Board places this first number at His Feet and prays that this magazine may be blessed with religious effulgeance, longevity and usefulness to humanity. We beckon all devotees and well-wishers to help us in this cause with their fullest co-operation. It will be our earnest endeavour to cater to our readers

ancient wisdom and Truths as revealed by Savants, and Saints. We hope the nector of Religious and moral food catered in these columns will enable the moral uplift of the common man to his TRUE SELF.

THE LORD OF THE SEVEN ·HILLS

TIRUPATHI.

by VELANDAI.

Lord VENKATACHALA in the north (Tirupathy) and Lord MURUGA in the South (Palani) are the Guardian Gods of Tamil Nad. The genius of the South to see unity in diversity of Views is portrayed here under in the worship of Balaji-Govinda of Tirupathy.

Hinduism amidst its pantheon of Gods does invoke the Devotee to concentrate on the one Supreme Being, the Absolute. The shirne ot Sri Venkateswara the Lord of the seven Hills, is a glorious pointer in this direction. Just as Vedanta satisfies the craving for a Universal religion Sri Venkateswara is a concrete representation of the one God, supreme Brahman or Absolute with out name or form or sect or creed. We find in the Bhavishyottara Puranam Lord Siva expounding to Parvathi Devi, 'the Venkatesa Rahasyam' suggesting Sri Venkateswara to be the embodiment of Turiya Brahman. In the Sawal-E-Jawab (the ancient accounts kept by the Sthanikas of the Thirupathi shrine) Sri Venkateswara is declared to be "the embodiment of the Absolute Efful-geance. His grace is such that he appears to

his devotees in the form in which they adore him. He manifests Himself in diverse forms and in one form ".

Hence in this context the controversy over the identity of the God of the seven Hills, whether he is Siva, Vishnu, Sakti or Lord Balasubramanya, is really not of any controversial significance except to stress that Lord Venkateswara is all that and more. The learned exposition of Dr. S. Krishnaswamy Ayyangar in His History of Tirupthi that the Lord is Vishnu or of the equally learned and authoritative exposition of Sri V. N. Srinivasa Rao in his Book on 'Sri Venkateswara—Balaji' that the Lord is Siva or Balasubramanya—both these expositions should be taken by the intelligent devotee to denote that the Lord takes the shape his ardent devotes desires. He is One and Yet All.

According to Legend the shrine and the Hills are very ancient ones, sacred throughout the four aeons–as Virabadrachala in Kritayuga, Anjanachala in the Tretayuga, Seshachala in the Dwapara Yuga, and Venkatachala in the Kaliyuga of the present. The seven Hills are said to represent the seven heads of Adisesha, the centre of the serpent's body is Ahobila Narasimha and the tail end is Srisaila Mallikajuna. According to Venkatachala Mahathmyam. Seshachalam is a part of Mount Meru. In a quarrel between Adisesha and Vayu, a portion of the Mount Meru was blown away and deposited in Tirupthy. Adisesha is said to have come here at the desire of the Lord Himself and laid himself out in the form of a mountain to accomodate the Lord during his stay here. It is again said that when shri Mahavishnu was lying in his serpent couch in Vaikunta, the revered Sage Bhrigu kicked at the chest of the God

to test if he was really the embodiment of Sathwa-guna. The God came out successful in the test but Goddess Lakshmi got enraged, left her spouse and came down to earth to offer penance. Lord Vishnu went in search of her and came to Venkatachalam. He also did penance at Tiruchanur and obtained Her.

The above Bhrigu mythology has a spiritual pointer. The Unmanifested Brahman in the static state is concieved of as Narayana lying on water (consciousness) with Lakshmi (Prakirti) seated on his chest on a serpent couch (Eternity), RishiBhrigu the creative impulse and Lakshmi or Sakti emerges from Brhaman as creative activity. The reunion of Lakshmi and the God postulate the imminance of Brahman in creation. The significance is that the Ego in the unmanifested Brahman is the creation of the universe in name andform. With theextinguishing of the Ego, the identity of the individual soul and the Brahman gets realised.

The Sakhti worshipper discovers in the 'Gali Gopuram' (wind swept tower) in the first of the seven Hills what was really 'Kali Gopuram'. 'Gali' became in time the corrupted telugu word from 'Kali' There is in a room on the side of the Gopuram a shrine dedicated to Goddess Kali where a Bairaghi functions as the priest. In the central Vimana of the very temple of Sri Venkatesa, in all the corners are placed figures of counchant lions, the vehicle and emblem of Shakti, not found in temples dedicated to Vishnu. The sakthi worshipper further delights in seeing traces of sakhti aspect in the 'MOOLAVAR' such as Simhalatam, Jatam, and Srichakram on the crown. Even to-day the daily ritual points to the sakhti aspect The drapery around the image (thirty

two cubits of a silk cloth) is dressed in the style of a saree and a sword hangs from the girdle. The two arms are adorned with Nagabaranams betokening tbe female sex; a ball of richly perfumed sandal paste adorns the chest on Thursdays while a bath is given on Fridays, a special feature of which is water mixed with turmeric. (feminine aspect). There is a Meruchakra embedded under the image of Bhoga Srinivasa (Silver) image and this is worshipped secretly soon after the abishekam of the main image by an Archaka who has received special Diksha in the ritual. It is to be further noted that one month in the year the deity is worshipped with Bilva leaves. The namam is a line drawn vertically with musk kasturi, a favourite toilet appropriate to woman The Principal Brahmotsavam is during Dasara, associated with the worship of Sakthi. It may be further noted that Sakthi in her male aspect is Vishnu. The worship is conducted by Vikhanasa priests, who though votaries of Vishnu, yet do not submit to Samashrayanam the essential rite of a true vaishnavite. They are more like smarthas and the ritual in the temple is Unique and not as usually found in vaishnavite shrines such as in Srirangam.

The Siva Baktha when he sees Lord Venkateswara is equally moved to tears of devotion in seeing only the Siva aspect in the Diety. The Saival-i-jawab, the chronicle of the ancient priests of the temple posits that in olden days Agastya and other sages worshipped the Lord as Siva using the special forms of worship prescribed for Siva. The worship of the Lord in Bilva leaves persists even to-day throughout the whole Margazi month. Mr. A. F. Cox writes in the North Arcot District Manual of 1880, "There can be no doubt that originally the idol was wor-

shipped as Siva. This is denied by none. Latter Sri Ramanuja asserted that it was a mistake and and that the Swami was Vishnu". It is to be noted that Sri Ramanuja it was, who first placed the chank that chakram in the hands of the Deity to clearly make out the identity of the God as Vishnu. The arrangement of the hair 'as jata' or tangled mass, the cobras carved upon the body all point out that the Lord was viewed as Siva. The Dikshadars (who were the priests then) were saivities though they wore namam. A point worthy of note is that the image of Sri Venkateswara from chin upto to the top of the crown to a height of about two feet is roughly cylinderical and is made to resemble a Linga with a crown, a thick white namam in refined camphor starting from the mouth completely hides the nose, eyes and actually covers the whole face leaving the cheeks (round in shape) as lost in the cylindrical form. One view can be that this unshapen dark mass indicates formlessness. The glowing white namam surrounded by the dazzling yellow golden crown, set with brilliants and tapering upwards renders the whole picture as one of a sacrificial flame representing the supreme Effulgence, dinning into the ardent devotee to medidate on the formless Effulgence of the supreme Brahman.

There is further the irrefutable historical visit of Sri AdiSankara to Tirupathy where he erected the crystal Lingam as the image of Venkateswarar and denomitated it as Chandramouleswarar the crescent crowned God. Shri Shankara's purpose was to stress on the fact that the image of Venkateswara combines the aspects of Sakthi, Brahma, Siva and Vishnu. It was the sage's mission to direct posterity to have a Subjective conception

of the Absolute as the only Reality containing with Him all the experience of the Gods and the universe. The very name Venkateswara has a suffix Iswara wich is more than Siva or Vishnu. It is the Absolute ONE. It was indeed Adisankaracharya who innovated agamic worship in Tirupathy for the first time with Brahmin priests. It was Sankara who installed a yantra and Akrasana chakra marne the Padmapitam of the God.

When we come to the devotees of Lord Muruga who ardently feel the imminance of that deity in Sri Venkateswara, one has to admit that all over India particularly in Northern India pilgrims hasten towards Tirupathy crying out for Darshan of 'Balaji' — Balaji is synonymous with Balasubramanya. And in the long travail over the seven hills one hears the resonance and echo of the words 'Balaji' or 'Govinda' from the pilgrims coming over to the shrine from all corners of India. To the ardent Devotee Sri Venkateswara as Govinda or Balaji is the same supreme Almighty protecting erring humanity in this Kaliyuga. The sacred tank 'SvamiPushkarani' cannot but denote a saivite God. Svami is 'Kumaraswamy'. Doctor S. Krishnaswamy Iyengar refers to Balaji as Balakrishna. But there is no Balarama shrine up the Hills as the latter is generally present in Sri Krishna temple at Tiruchanur. The Lovers of Lord Muruga quote the Siva Rahasya kanda of Skandapuranam (Sankara Samhita ch. 48) where it is stated that Venkatachalam is the home of Subramanya. After the Samhara of Tarakasura, Skanda is said to have had a pilgrimage to all shiva shrines as Kedaram, Kasi Virupaksham (Humbi) Kalahasti (Dakshna Kailasam) and finally to his own home Venkata-

chalam. Balaji (young Lord Muruga) being a bachelor Sri Venkateswar being present on the hills without a consort lends support to the Skanda aspect of the God. Again in kandapuranam of Kachiappa Sivachariar (Vazinadai Padalam-stanza 6) it is stated that Muruga came to Vengadam after quarreling with his mother Parvathi. We may here recollect also that the other quarrel with his father Siva in not giving him the Divine fruit in preference to Vinayaka, resulted in Muruga going to Palni Hills.

[To be continued]

Tapovanam Ashram Notes

Tapovanam is the place for Darshan for the numerous Devottees of Swamiji, whose other abode is in Chittilingamadam east of Tirukoilure (5 miles away). Bhajans and religious discourses from time to time at the Tapovanam attract large concourses of Bakthas.

A matter of significant spiritual importance is the sudden meeting of His Holiness Sri Rama Chandra Thirtha Swami (Badiri Sankaracharya Chakatapuri Samasthanam) at Tapovanam with Sri Gnanananda Swamiji on 3—11—1957. His Holiness Sri Ramachandra Thirtha Swamiji had been camping for a week in October 1957 in Tirukoilure giving darshan to asthikas. His poojas inspired the public, His Holiness left for Tiruvannamalai enroute Tapovanam when Sri Gnanananda

Swami was at Chittilingamadam. So on 3—11—57 suddenly making up a decision to meet our Swamiji His Holiness came from Tiruvannamalai at about 3 P. M. The meeting of the two spiritual seers was ever so significant, the matadipathy of Sakatapuram representing the rigorous school of Hindu Sanyasinhood in the Gadi of a mutt, Sri Gnanananda Giri Swamiji, the venerable seer representing the pleasant realised Sanyasin, with no Shackles of Mutt Paripalna. The former was met at the doors of the Tapovanam by the Bhajana Party assembled there along with all asthika shisyas. Sri Gnanananda Giri Swamiji received His Holiness and to the tune of divine music and bhajan chants, the twain proceeded to the heart of Tapovanam where Lord Ganesa presided, cansecrated as he was under the shade of a Mango tree. After mutual Pranams and special offerings to Lord Ganesa, the two seers sat facing each other amidst the cencourse of hundreds of devottees. The Thirupugal Bhajan Party from Tiruvannamalai and the other party from Tirupathur and Villupuram vied with each other in singing the Praise of Lord Muruga, Lord Ayyappa and Radha Krishna. Earlier in the afternoon there had been Religious discourses by Brimhasri Venkatasubbayyar and Brimhasri Sundaresier of Ramanashram. A big congregation had come for the Day's Darshan and the Bikshadar of the day Ramayyar of Tiruvannamalai had made all adequate arrangements for feeding the devottees.

His Holiness of Sakatapura Samasthanam addressed the gathering for a while on Sanatana Dharma and how pleased he was that Devotees had gathered often at the Tapovanam to drink the nectar of the spiritual magnificience of Sri Gnana-

nanda Guru Swamiji whom he had all along longed to see. He felt very happy in having met him. He blessed the entire gathering. Sri Gnanananda Swamiji felicutated His Holiness and impressed upon the assemblage the need for inbibing the advice of His Holiness. It was a matter of great pleasure to him that the Matadipathy Swami shoud have visited the Tapovanam. It all show that they earning of all great souls was the same — to emancipate humanity to its prestine spiritual Glory. In this task, the devottees should do their part. He was praying for the prosperity of spiritual glory of the distinguished Matadipathy amidst them.'

It was indeed a sight to see them again seated together on the cement Bench under the big tree of the Ashram. The twain appeared to the devottees as Lord Iswara and his son Sri Subramanya, two in concept but really ONE. The devotees sang hymns and sangeerthans. The two Swamijis then parted late in the evening. His Holiness of Sakatapuram Samasthanam proceeding towards Arunachala Hills. Elsewhere in this issue we publish the special Message of His Holiness both in Tamil and English.

3—11—1957 பகல் மூன்று மணிக்கு சகடபுரம் சமஸ்தானதிபதி
ஸ்ரீ ராமச்சந்திர தீர்த்தா திருக்கோவலூர் ஞானனந்த தபோவனத்தில்
ஸ்ரீஞானனந்த தேவரை சந்தித்தபோது எடுத்தபடம்.

போட்டோ பாபுஜி ஸ்டுடியோ, விருத்தாசலம்.

அருளுடைச் சுடரே ! அளிந்ததோர் கனியே !
பெருந்திறல் அருந்தவர்க் கரசே !
பொருளுடைக் கலையே ! புகழ்ச்சியைக் கடந்த
போகமே ! யோகத்தின் பொலிவே !
தெருளிடத் தடியார் சிந்தையுள் புகுந்த
செல்வமே ! சிவபெரு மானே !
இருளிடத் துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே !

(மாணிக்கவாசகர்)

ஆனைமுகன் ஆறுமுகன் அம்பிகை பொன் னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியை உள் நாடு.

வாக்குண்டாம் நல்ல மனமுண்டாம் மாமலராள்
நோக்குண்டாம் மேனி நுடங்காது—பூக்கொண்டு
துப்பார் திருமேனித் தும்பிக்கை யான்பாதம்
தப்பாமல் சார்வார் தமக்கு. *(ஔவையார்)*

ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஞானனந்தகிரி ஸ்வாமிகளின்

ஆசி மொழி

ஓங்காரத்தின் உள்ளே ஒப்பற்ற பேரின்ப ஒளி ஒன்று திகழ்கிறது. அவ்வொளிக்குள் அண்டபகிரண்டங்கள் சராசர உயிர்கள், உலக நாம ரூபங்கள் யாவும் இயங்குகின்றன. அவ்வொளி மக்கள் உள்ளத்தில் உயிர் ஒளியாய் நின்று விளங்குகின்றது. இவ்விதம் மக்களின் உள்ளத்தில் ஒளிதரும் உயிர் ஒளி அனாதிகாலமாய்த் தொன்று தொட்டு கால தத்துவம் எனப் பெயருடைய அநிர்வசனீய மாயாவிசிஷ்டனான ஈசனுக்குள் அனாதியான கர்மபரிபாக வசத்தால் பல்வேறு உடல்கள் எடுத்து மாறிமாறிப் பிறவி எய்துகிறது என்பதே சாஸ்திரங்களுடைய கருத்தும் ஆன்றோர்களுடைய அனுபவமுமாகும்.

2. மக்கள் பெற்றுள்ள யாக்கையின் பயன், பிறவிப் பெருங் கடல் கடந்து தங்களது ஸ்வபாவ ஸ்வரூபமான பேரருள் ஒளி வடிவத்தை யடைந்து இன்புற வேண்டுவதே யாகும். வேதங்கள், உபநிஷத்துகள், உண்மையனுபூதி பெற்ற மகர்ஷிகள் இவர்களின் உபதேசமும் இதுவே.

3 ஆகவே, உயிர்கள் தம்முள் உறையும் ஒப்பற்ற அறிவு வடிவமாயுள்ள பேரொளியால் தத்தம் வினைப்பயனுக்கீடாகவே இயங்குகின்றன. இந்த இயக்கத்துக்குக் காரணமாயுள்ள பேரொளியில் மக்களிடையே ஆசை யெனும் பெருங்காற்றடித்து மக்களை மயக்கத்தில் ஆழ்த்துகிறது. இந்த மயக்கத்தால் மக்கள் தம்முள் ஒளிரும் உயிர் ஒளியை மறந்து இருளுற்று உண்மை நிலையுணராமல் துன்புறுகின்றனர். இவ்விருளைப் போக்க ஒரு பேரொளி எனும் வெளிச்சம் இயங்கவேண்டுவது இன்றியமையாததாயிருக்கிறது.

4. கால நிலைமைக்கு ஏற்றபடி இவ்வுலகில் பல்வேறு ஒளிகள் இயங்குகின்றன. எனினும் மக்கள் தம் உயிர் ஒளியை உணரமுடியாமல் மயக்கமுற்றவர்களாகவேயிருக்கின்றனர்.

5. உள் ஒளியை உணர்ந்தாலன்றி மக்களின் மயக்க இருள் ஒழியாது. பிறவிக்கடல் கடந்து பேரின்ப நிலையைப் பெறுவது சாத்தியமில்லை.

6. இந்த லக்ஷியத்தையடையும்பொருட்டு, நம்முள் உதயாஸ்தமன மில்லாமல் ஒரு பேரருள் வடிவமான இயற்கை ஒளி உள்ளது என்பதைக் குறிப்பாய் மக்களுக்கு உணர்த்துவதற்காகவே "**ஞான ஒளி**" எனும் பெயர் அமைத்து ஒரு சஞ்சிகையை மக்களிடையே வெளியிடுவதற்குத் தக்க சந்தர்ப்பம் வாய்த்துள்ளது.

7 இதைக் கண்ணுறும் கற்றோரும் மற்றோரும் இச்சந்தர்ப்பத்தை முற்றும் பயன்படுத்திக்கொண்டு உள்ளென்றும் புறமென்றும் பிரிவில்லாத பேரின்ப வெளியை உணர்ந்து துக்கம் கலவாத அழியாத பேரின்பப் பெருவாழ்வெய்துவார்களாக

ஸ்ரீ பத்ரி பீடாதிபதி ஸ்ரீ தோடகாச்சார்ய பரம்பரை

ஸ்ரீ ராமச்சந்திர தீர்த்த ஸ்வாமிகளின்

உபதேசங்கள்

दुर्लभं त्रयमेवैतद्देवानुग्रहहेतुकम् मनुष्यत्वं मुमुक्षुत्वं महापुरुष संश्रयः॥

இந்த மூன்றுதான் இவ்வுலகில் கிடைத்தற்கரியது ஈசுவரானுக்ரஹம் காரணமாக வந்தமைவது. அது மனிதப் பிறவி, பிறவிக் கட்டினின்று விடுதலை பெறவேண்டுமென்ற விருப்பம், மகாபுருஷ ஸம்சிரயம் என்ற மூன்றுமாகும் என்று ஸ்ரீ சங்கரபகவத் பாதாளுடைய உபதேசம். பாரத பூமியில் பிறவியைப் பெற்றவர்களுக்கு இந்த

உபதேசம் அமோகமாக இருக்கின்றது. நாம் மனுஷிய ஜன்மாவை அடைந்திருக்கிறோம். அது பல கோடி ஜன்ம ஸுக்ருதத்தினால் கிடைத்திருக்கிறது. மற்ற சரீரங்கள் பாபத்தினால் வரும். புண்ணியமில்லாமல் மனுஷிய ஜன்மம் கிடைக்காது. எத்தனையோ பிராணி சரீரங்களைப் பார்க்கிறோம். நாய், பன்றி, பசு, பக்ஷி, கிருமி, கீடம் முதலியவை. இவற்றினால் என்ன பிரயோஜனம்? இக லோக ஸுக ஸாதனமோ, பரலோக ஸுக ஸாதனமோ செய்யமுடியாது என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். **अत्युत्कटैः पुण्य पापैरीहैवफलमश्नुते** என்ற நியாயத்தினால் தீவிரமான புண்ணிய கர்மாக்களும் பாப கர்மாக்களும் இவ்வுலகிலேயே பயனைத் தருகின்றன. இந்த மனித சரீரத்தினால் இகபரஸுக ஸாதனங்கள் இரண்டும் செய்து கொள்ளமுடியும் என்று மகாத்மாக்களின் சரித்திரங் களிலிருந்தும் சாஸ்திரங்களி னின்றும் நாம் காண்கிறோம்.

அதிகம் சொல்வானேன்? இவ்வுடல் பெற்ற நாம் புருஷப் பிரயத்னத்தினால் பயங்கரமான ஸம்ஸார ஸமுத் திரத்தைத் தாண்டமுடியும். இதற்குப் பிரத்யக்ஷ திருஷ் டாந்தமாக ஸ்ரீ பகவான் ரமண மஹர்ஷியைப் பார்த்திருக் கிறோம். இப்போது திருக்கோவலூர் தபோவனத்தில் ஸ்ரீ ஞானனந்த ஸ்வாமிகளைப் பார்க்கிறோம, இந்த திருஷ் டாந்தங்களே நமக்குப் போதும்.

நமக்கு மகத்தான புண்யம் காரணமாகக் கிடைத்த இந்த மனித சரீரத்தை வீணாக்காமல் நாம் எல்லோரும் ஸபலமாகச் செய்துகொள்ளவேண்டும். இதை எப்படிச் செய்து கொள்வது என்றால் சாஸ்திர விதிப்படி நித்திய நைமித்திக வர்ணாசிரம தர்மங்களை அனுஷ்டித்து சித்த சுத்தி செய்து கொள்ள வேண்டும், பிறகு முமுக்ஷுத்வத்தை (பிறவிக் கட்டிலிருந்து விடுபடவேண்டுமென்று) கோர வேண்டும். முமுக்ஷுத்வம் தானாக வராது. அதற்கு மகாத்மாக்களின் ஸங்கமும் அனுக்ரஹமும் வேண்டும். இதற்கு ஸத்குரு ஆசிரயம் வேண்டும்.

शान्तामहान्तोनिवसान्तिसन्तोवसन्तवल्लोकहीतं चरन्तः तीर्णाः स्वयंभीम भवार्णवं जनानहेतुनाऽन्यानपितारयन्तः॥

சாந்தாளான — மகாத்மாக்களான ஸாதுக்கள் இருக்கவேயிருக்கிறார்கள். வஸந்த காலம்போல் லோகத்திற்கு ஹிதத்தைச் செய்துகொண்டு ஸஞ்சரிக்கிறார்கள். தாங்கள் பயங்கரமான பிறவிக் கடலைத் தாண்டி விட்டவர்களாய்க் கைம்மாறு ஒன்றும் கருதாமல் மற்றவர்களையும் பிறவிக் கடலைக் கடக்கச் செய்கின்றனர்.

அவசியம் ஸத்குரு ஆசிரயம் செய்தால் சிஷ்யர்களின் ஹிருதயத்திலுள்ள தாபம் நிச்சயம் நீங்கும். ஆனால் இந்தக் காலத்தில் இம்மாதிரி குரு கிடைப்பாரா என்று சந்தேகிக்கலாம். அந்தச் சந்தேகம் தேவையில்லை. குரு நிச்சயம் கிடைப்பார். நமக்குப் பக்தி மாத்திரம் தேவை. பிரபஞ்ச வாழ்க்கையில் சற்றேனும் ஸுகமில்லை. துக்கம் தானிருக்கிறது என்பதை உணரவேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட ஸத்குரு திருக்கோவலூரில் தக்ஷிண பினாகினியின் உத்தர தீரத்தில் அமைந்துள்ள தபோவனத்தில் இப்போது பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

नमोऽस्तुगुरुनाथायशिष्यहृत्तापहारिणे।
अज्ञानध्वान्तदीपायश्रितकल्पद्रुमायते॥

சிஷ்யர்களின் ஹிருதயத்திலுள்ள தாபத்தைப் போக்குபவராயும் அஞ்ஞான இருளுக்குச் சத்ருவாயும் ஆசிரிதர்களுக்குக் கல்பவிருக்ஷமாயுமிருக்கும் குருநாதனை தங்களுக்கு நமஸ்காரம். இந்த சுலோகத்தைச் சரணாகதி மந்த்ரமாகச் சொல்லிக்கொண்டு ஸ்ரீஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை ஆசிரயித்து ஜீவகோடிகள் உஜ்ஜீவிப்பார்களாக என்று ஆசீர்வதிக்கிறோம்.

மக்கள் அமைதிபெற

நம் நாட்டில் ஏழ்மை அகலவேண்டும். எல்லா மக்களும் சுகத்தை அடையவேண்டும். எந்நிலையிலும் மக்கள் தர்மத்திலிருந்து விலகலாகாது. கடவுள் நம்பிக்கையுடன் இருந்தால்தான் மனச்சாந்தியுடன் வாழலாம். சாந்தியில்லாவிட்டால் பேராசை உண்டாகும். பேராசையினால்தான் உலகில் சண்டைகளும் துன்பங்களும் ஏற்படுகின்றன.

மனிதனின் —
அடிப்படையான ஸ்வபாவம்
தெய்வத்தன்மையே —

•

மனிதன் தன் அடிப்படையான ஸ்வபாவத்தில், தேகமல்ல, மனமுமல்ல, இந்திரியங்களுமல்ல, ஆனால் அவன் பிறவாத, இறவாத நித்யமான, அழிவில்லாத சைதன்ய ஸ்வரூபமான ஆத்மாவாக இருக்கிறான். பிரபஞ்சமனைத்துக்கும் அதிஷ்டானமாயுள்ள ஆண்டவனாகிற பரமாத்ம ஜ்யோதியில் மனித வர்க்கமனைத்தும் இயங்கி உயிர் வாழ்கிறது. ஆகவே, ஒவ்வொரு மனிதனும் இந்த ஆத்ம ப்ரக்ஞையுடையவனே. ஆனால் அவன் அறியாமையில் மூழ்கிக்கிடக்கும்வரையில் இந்த ப்ரக்ஞை விளக்கமுற்று வேலை செய்வதில்லை. அந்தத் தலைசிறந்த சக்தி காரணமாகக் காற்று வீசுகிறது. ஸூர்யனும் சந்திரனும் நக்ஷத்ரங்களும் அந்தப் பரமாத்மாவிடம் ஒளிபெற்று மிளிர்கின்றன. ஏன்! பிராணிதோறும் ஸ்புரிக்கும் ஜீவ சக்தி, மரங்கள்தோறும், புதர்கள்தோறும், செடிகள் தோறும், பூக்கும் மலர்கள், பச்சைப் புல் முதலியவற்றில் விழும் சின்னஞ் சிறு பனித்துளிகள் இவைகளெல்லாம் அந்த நிகரிலாத தெய்வ சக்தியின் வெளிப்படையான விளக்கங்களேயாகும்.

இந்தப் பரமாத்ம தத்துவத்தைப் பற்றிய அறியாமையே மனிதன் இவ்வுலகத்தில் படும் வேதனைகளுக்கும் வருத்தங்களுக்கும் மூல காரணமாகும். அவன் அமைதிக்கும் ஆனந்தத்திற்கும் ஆசைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். ஆனால் தன்னுடைய அடிப்படையான ஸ்வபாவமாகத்தன்னுள்ளே ஆத்மாவை உணரும்வரையில் துன்புற

ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்வாமி சிவானந்த ஸரஸ்வதி, ஹ்ருஷீகேசம்.

[ஆங்கிலக் கட்டுரையின் தமிழனுவாதம்]

வேண்டியிருக்கிறது. இனியும் துன்பமே எய்துவான் அவனுடைய உண்மையான ஆத்மஸ்வபாவம் ஆனந்தம்—நித்யானந்தமே "சாந்தோயமாத்மா" கேவலம் ஸச்சிதானந்தமே. ஆகவே, தான் அடிப்படையாகப் பரமாத்மஸ்வரூபமே என்ற உண்மையை உணர்ந்த நிமிஷமே அவன் பரப்ரம்ஹமமாக பரமானந்த ஸ்வரூபமாக ஆகிவிடுகிறுன். தன்னுடையவும் பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஸகல பிராணிவர்க்கங்களுடையவும் தினசரிப் பிரவ்ருத்திகளை நிர்வகித்து நடத்தும் பரமாத்மாவின் ஸர்வ சக்தியை, இந்த மேலான ப்ரக்ஞையின் உதயம் அவனுக்கு உணர்த்துகிறது.

மனிதனுள் விளங்கும் ஆத்மாவான ஜீவன் ப்ரம்ஹமமே பரமாத்மாவே, "ஜீவோ ப்ரஹ்மைவநாபர:" என்று உபநிஷத்துகள் ஒப்பற்ற திருவாக்குகளால் உத்கோஷிக்கின்றன. ஆனல் உலகில் மதி மயங்கிய மனிதன் தன்னை உடலோடும் உள்ளத்தோடும், இந்திரியங்களோடும் அபேதமாக உணர்ந்து துன்பத்தில் சிக்கிக்கொள்ளுகிறுன். இந்த மதி மயக்கம் அவித்யை அல்லது அறியாமையில் இருந்து உண்டாகிறது. ஆனல் உள்ளம் தூய்மையாகித் தெளிவடையும் போது உண்மையறிவினல் இவ்வறியாமையை வென்றுவிடலாம். தேகம், மனம், இந்திரியங்கள் இவற்றின் வரையறைகளைக் கடந்துப் பரமானந்தத்தில் திளைத்துப் பரிபூர்ணத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் அனுபவத்தை அவ்வித உண்மைவுணர்வு பெற்ற புராதன ரிஷிகள் அடைந்தேயிருந்தனர். அப்படி எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்கும் ஒரு பரமானந்த நிலை உண்மையில் இருக்கிறது. அதை மனிதன் அனுபவிக்கலாம் என்பதைச் சாதாரண மனிதன் (ஸ்வப்னமற்ற) நல்ல நித்திரையில் பெறும் அனுபவம் நிரூபிக்கிறது. ஸுஷுப்தி நிலையில் அவனுக்கென ஒரு பொருளுமில்லை பிரபஞ்சம் தன்னிடமுள்ள பல்வேறு பொருள்களுடன் அவனைவிட்டு மறைந்து போகிறது. அந்நிலையில், தன் தேகம், மனம், இந்திரியங்கள் ஒன்றையும் அவன் உணர்வதில்லை. எனினும், அவனிடத்திலுள்ள "அஹம்" மாத்திரம் தொடர்ந்து நிற்கிறது. ஏனெனில், மறுநாட் காலையில் "சென்ற இரவு நன்ருய்த் தூங்கினேன்" என்று அவன் தெரிவிக்க முடிகிறது இந்த "அஹம்",

"நான்"தான் உண்மையான நான்; காலதேசங்களின் கட்டுக்கடங்காத ஆத்ம ஸ்வரூபம் ஜாக்ரத், ஸ்வப்ன, ஸுஷுப்தி (நனவு, கனவு, தூக்கம்) என்ற மூன்று நிலைகளிலும் இந்த 'நான்' தொடர்ந்து நிலை நிற்கிறது.

சாதாரண மனிதன் ஸுஷுப்தி நிலையில் இவ்வித மேலான பிரக்ஞையைத் தினந்தோறும் அனுபவித்துவருகிறனெனினும், அக்காலத்தில் அவனுக்கு இந்தப் பிரக்ஞையைப்பற்றிய உணர்வு இல்லை. ஆனால் சென்ற இரவு நன்ருய்த் தூங்கினதாக ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ள மாத்திரம் அவனுக்கு முடிகிறது. ஆயினும், அவ்வித அனுபவத்திற்கு அடிப்படையாகவுள்ள உண்மையைப் பகுத்து ஆராய்வதற்கு அவன் அக்கரை கொள்வானுயின், அப்படிப்பட்ட ஆனந்த நிலையொன்று உண்மையிலிருப்பதை அவன் நம்பமுடியும். அதைத்தான் அவன் ஸுஷுப்தியில் சிறிது பொழுது அனுபவிக்கும் பாக்கியம் பெற்றிருந்தான். தங்கள் சமாதி நிலையில் இவ்வித துக்கம் கலவாத ஆனந்தத்தை இடையருமல் அனுபவிக்கும் ஓர் நிலையை நம்முடைய புராதன ரிஷிகள் அடைய முடிந்தது. இவர்களுக்கு அந்த பிரம்ஹானந்தைப்பற்றிய பூர்ணப் பிரக்ஞையிருந்தது. சாஸ்திரங்கள் உபதேசிக்கும் மார்க்கத்தை மாத்திரம் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவானுல், புராதன மகரிஷிகளுக்கு எது சாத்தியமாகயிருந்ததோ, அது உலகிலுள்ள சாதாரண மனிதனுக்கும் சாத்தியமே.

முதன் முதலில் இந்த உண்மையை அடைந்து அனுபவிக்க வேண்டுமென்று மனிதனுக்குப் பேராவல் பிறக்க வேண்டும் பிறகு தன் உண்மை ஸ்வரூப ஸ்வபாவத்தை விசாரித்து அறியும்பொருட்டு அக்கரை கொள்ளவேண்டும். தன் ஸ்வரூபத்தை விசாரித்து ஆராய்வது சுலபமான காரியமல்ல. மனதையும் இந்திரியங்களையும் சப்தாதி விஷயங்களினின்றும் திருப்பி மனதை உள்முகமாகச் செலுத்தி வெளியுலகத்தினின்று தன்னைப் பிரித்துக்கொள்வதற்கு அசாதாரணமான மனோபலமும் உறுதியும் மனிதனுக்கு மிக்க அவசியம். இதையே வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வோமானல் இந்த விசாரணை சாதாரண உலக

வாழ்க்கையில் போல வெளியே செய்வதன்று. தன்னுள்ளேயே நடைபெற வேண்டும். இம்முயற்சியில் வெற்றி பெறும்பொருட்டுத் தனித்து ஏகாந்தத்தில் வசித்து ஸத் விசாரம் செய்வதன் மூலம் வெளி விஷயங்களிலிருந்து பிரிந்து நிற்கும்படி மனதைப் பழக்க வேண்டி யிருக்கிறது. ஏகாந்தத்தில் தனித்திருத்தல் சாதகனின், மனத்தை விகாரப் படுத்தும் விஷயங்களினின்று அப்புறப்படுத்தி வைத்து ஸத்விசாரத்திற்கு வழி கோலும் அவ்வித ஸத் விசாரம், மனதில் சதா ஊறிக்கொண்டிருக்கும் பிரதி கூலமான எண்ணங்களேயும் உணர்ச்சிகளேயும் அடியோடு அழித்து மனதிற்கு உத்தமமான அமைதியை நல்கும்.

மனம் குவியவும் தியானிக்கவும் பழகும்பொருட்டு அமைதியான மனம் முதலில் மிக்க அவசியமாகும் குவிந்த மனமும் அதனுல் நிலேக்கும் தியானமும்தான் சமாதியை நல்கும். ஒருவன் உத்தம மான ஞான ஜ்யோதியையும் ஆனந்தத்தையும் அனுபவிப்பது சமாதி நிலேயில்தான். வேறு எந்த ஸாதன முறைகளும் கூட இந்த நிலேயில் கொண்டு சேர்க்கும். அதாவது பகவத் பக்தி தன்னலம் பாராட்டாத தொண்டு, சாஸ்திரங்களேப் படித்தறிந்து சிந்தனே செய்தல் என்ற இவைகளும் ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத் கார லக்ஷியத்தில் கொண்டு சேர்க்கும். எல்லா நிகழ்ச்சி களிலும், பாரமார்த்திக உண்மையானது ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாக மனிதனுடைய ஆத்மாவாக யிருக்கிறது: மனிதன் உண்மையில் கடவுளாகவே இருக்கிருன் என்ற தத்துவம் அனுபவத்திற்கு வருகிறது. ஒவ்வொருவரும் இந்த உண்மையை அனுபவிக்க முடியுமாகையால் எல்லோரும் இப்பிறப்பிலேயே இந்த லக்ஷியத்தைபடைய முயற்சிக்கவேண்டும்.

பிறவிப் பயன்

உடம்பினேப் பெற்ற பயனுவ தெல்லாம்
உடம்பினுள் உத்தமனேக் காண்.

(ஔவைக் குறள்)

பகவத் சரணுகதி

(ஆண்டவனிடம் அடைக்கலம்)

ஸ்ரீ சுவாமி ராமதாஸ்,
ஆனந்தாச்ரமம்.

வாழ்க்கையில் நமக்கு நேரும் சந்தர்ப்பங்கள் எப்பொழுதும் தெய்வ சக்தியின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் நாம் சாந்தி நிறைந்த — திருப்தி நிறைந்த வாழ்வு வாழ விரும்பினுல், ஒவ்வொருவரும் அத்தெய்வ சக்தியின் நியதிக்கு அடங்கி நடக்கவேண்டும். அச்சக்தி நமக்கு எதைச் செய்தாலும் அது நம்முடைய விசேஷ நன்மையின் பொருட்டேயாகும் என்று நாம் கருத வேண்டும்.

வாழ்க்கையில் எந்நிலையிலும் பிரதிகூலம் நேர்ந்தபோதும் அநுகூலம் நேர்ந்தபோதும் இவ்வுறுதியைக் கைக்கொள்ளவேண்டும். நமக்குப் பிரதிகூலங்கள் நேரும்போது, அருளே உருவமாய் உள்ள ஆண்டவன் நம் நன்மையின் பொருட்டு இப்படிச் செய்திருக்கிருன் என்று நம்பமுடியாதென்பது உண்மையே. ஆனுல், காலக் கிரமத்தில் சரணுகதி உறுதி அடைய அடைய பரமேசுவரனுடைய நியதியே எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இருக்கிறது. அது மனிதன், பிரபஞ்சம் இவற்றின் பரம க்ஷேமத்திற்காகவே வேலை செய்கிறதென்ற அனுபவம் நமக்கு முடிவாக வந்தேதீரும்.

உண்மையான ஆனந்தமே நம்முடைய அழிவில்லாத ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமாகும். நமக்குள்ளே இலங்கும் இவ்வானந்தம் வேறுபாடில்லாதது, எப்போதுமுள்ளது. இவ்வானந்தக் கடலின் மேற்பரப்பில் பிரக்ருதி அல்லது இயற்கையின் விலாசம் நடைபெறுகிறது. இயற்கை தன் சக்திகளைக் கொண்டு இயங்கும்போது சில சமயங்களில் சக்திகள் ஒன்றுக்கொன்று மோதுதல் காரணமாக பல துன்பங்கள் நேரத்தான்செய்யும். ஆனுல் இவையெல்லாம்

மேற்பரப்பிலே தோன்றும் ஒரு அசைவே. இவற்றை யெல்லாம் தாங்கிக்கொண்டு ஆதாரமாயுள்ள பரதத்துவம் — பரமானந்த சமுத்திரம் எதனுலும் பாதிக்கப்படாமல் பரிசுத்தமாய், பரம சாந்த ஸ்வரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கிறது.

நமக்குள்ளே விளங்கும் இவ்வுண்மை நிலேயை இடை யருது சிந்தித்து அதோடு ஒன்ருகி நிற்பதே கலக்கமும் குழப்பமும் நிறைந்த இந்தப் பிரபஞ்ச வாழ்விலிருந்து வெளியேறும் மார்க்கமாகும்.

உன்னுள்ளே இந்தப் பரமானந்த ஸ்வரூபம் விளங்கு வதைத் கணப்பொழுதுகூட மறவாமல் உணர்ந்து கொண்டே வாழ்க்கையில் உனக்கென அமையும் எல்லா வற்றையும் பொறுமையுடனும் சகிப்புத்தன்மையுடனும் அமைதியுடனும் செய்வாயாக.

[ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழிபெயர்ப்பு]

உ

ஸ்ரீ ஞானந்த தபோவனம்

(ஸஜ்ஜன சரணதூளி — கீழையூர் — திருக்கோவலூர்)

திருக்கைலாயத்தில் ஸ்ரீ பரமேசுவரனைத் தரிசிக்க பிரம்ஹ தேவருடைய மானஸ புத்திரர்களான ஸனகர், ஸநந்த னர், ஸநத்குமாரர், ஸனத்ஸுஜாதர் இந்நால்வரும் ஒரு சமயம் சென்றனர். இவர்கள் ஸ்ரீ தக்ஷிணு மூர்த்தியின் தலேசிறந்து விளங்கும் சிஷ்யர்கள். இவர்களே நந்தி தேவர் தடுத்தார் ஸநகாதிகளின் சாபத்தால் நந்தி. ஸ்ரீ கௌரி தேவி தவம்செய்த குடகு மலேயைச் சார்ந்து சிவபெரு மானேக் குறித்துத் தவம்செய்தார். ஸ்ரீ பரமேசுவரன் பார்வதியுடன் காட்சியளித்துத் தம் ஜடா பாரத்தில்

விளங்கும் கங்கையைத் தன் பிநாகம் என்ற வில்லினல் நந்தி தேவரின் சிரஸில் சொரிந்து அவருடையதவத்தீயைத் தணித்தனர். அது ஓர் மகாநதியாகப் பெருகிற்று. இதையே பிநாகினி என்றும் பெண்ணை நதியென்றும் புராணங்களும் புலவர்களும் போற்றுகின்றனர். இம்மகா நதி உத்தர பிநாகினியென்றும், தக்ஷிண பிநாகினியென்றும் இரண்டு நதிகளாகப் பிரவகித்தது. நந்திதேவர் தவம் செய்த காரணத்தால் இந்நதியின் உற்பத்தி ஸ்தானத் திற்கு நந்திதுர்க்கம் எனப் பெயர் வந்தது. பகீரத மகாராஜனின் தவம் காரணமாக இவ்வுலகிற்குப் பரமேசு வரன் ஜடா பாரத்திலிருந்து அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட கங்கைக்கு எவ்விதம் பாகீரதி என்ற பெயர் வந்ததோ அப்படியே பரமனின் ஜடா பாரத்திலிருந்து பிநாகத்தின் மூலம் அருளப்பட்ட இதற்குப் பிநாகினி எனப் பெயர் வந்தது ஆனதுபற்றி இந்நதி தக்ஷிண கங்கையாகும். மேலும், இது நினைக்க முத்திதரும் ஸ்ரீ அருணசல க்ஷேத் திரத்திற்கு க்ஷேத்திர நதியாகவும் பிரகாசித்துத் தன் தீர்த்தத்தைச் சிரத்தா பக்தியுடன் சேவிப்பவர்களுக்கு அதி கோரமான ரோகங்களையும் பாதகங்களையும் போக்கி, ஆயுராரோக்கிய ஐசுவரியங்களைத் தந்து முடிவில் பரம பதத்தையும் அளிக்க வல்லதாயிருக்கிறதென்று சாஸ் திரங்கள் உத்கோஷிக்கின்றன.

இவ்விதப் பெருமை வாய்ந்த புண்ணிய நதியின் தென் கரையில் அழியாப் புகழ்வாய்ந்த மார்க்கண்டேயரின் தந்தை மிருகண்டு முனிவரின் பல்லாயிர வருஷத் தவத் திற்கு மகிழ்ந்து அருள்பாலித்து ஓங்கி உலகளந்த உத்தம னய் காட்சியளித்த பெருமான் திருக்கோயில் உயர்ந்த கோபுரங்களுடன் விளங்குகிறது. இது இந்நிகழ்ச்சிக்கு முன்னமேயே ஸ்ரீ கிருஷ்ண க்ஷேத்திரமாக இருந்தது. முதல் மூன்று ஆழ்வார்களாலும் திருமங்கை மன்னனலும் மங்களாசாஸனம் பெற்று விசிஷ்டாத்வைத ஆச்சாரிய ரான ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகராலும் இது பாடப்பெற் றுள்ளது.

அதே தென்கரையில் கீழ்த்திசையில் ஸ்ரீ பரமேசுவரன் அந்தகாஸுரனுடைய அட்டகாசத்தை அடக்கி வீராட்ட

ஹாலேசுவரனுய்க் கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியுள்ள க்ஷேத்திரம் பிரகாசிக்கிறது. அஷ்ட வீரட்டானங்களில் இது ஒன்ருகும். இது தமிழ் நாட்டு ஞானத் தாயான ஔவைப் பெருமாட்டிக்கு ஸ்ரீ விநாயகப் பெருமான் அருள் பாலித்த இடம். பாரி வள்ளலின் பெண்கள் அங்கவை, சங்கவை தெய்வீக மகாராஜனை ஔவைப் பிராட்டியின் பிரார்த்தனைக் கிணங்கி விநாயகப்பெருமான் மணக்கும்படி அருளிய ஸ்தலம். இத்திருமணத்திற்கு வந்த தேவர்கள் தங்கியிருந்த இடம் தேவனூர் என்றும், மணம் நடைபெற்ற இடம் மணம்பூண்டி என்றும் இன்றும் ஊர்கள் விளங்குகின்றன. அப்பர் பெருமானும் ஞானசம்பந்தப் பெருமானும் பாடியுள்ள க்ஷேத்திரம் இது. ஸ்ரீ சுந்தரர் இதை வேறு ஸ்தலத்தில் வைத்துப் பாடியுள்ளார். மேற்கண்ட திருமணத்தில் நடைபெற்ற அன்ன தானத்திற்காக அரிசியாகவே விளைந்த ஊர், விளந்தையென்ற கிராமமாகும். ஔவையார் பாடலுக்கு மகிழ்ந்து இப்பெண்ணை நதியில் நெய், பால் பிரவாகமாய் ஓடிற்றும்.

நதியின் வட கரையில் (அறையணிநல்லூர்) பாறை மீதில் அமைந்து கண்ணைக் கவரும் காட்சியளிக்கிறது. ஸ்ரீ சௌந்தரிய கனகாம்பிகை சமேத ஸ்ரீ அதுல்ய நாதேசுவரரின் சந்நிதானம். இது பஞ்ச பாண்டவாள் வனவாச காலத்தில் சில காலம் தங்கியிருந்த இடம். ஸ்ரீ ஞான சம்பந்தப் பெருமானல் பாடப்பெற்றது. உலகமனைத்திலும் அழியாப் புகழ்பெற்ற திருவண்ணுமலை ஸ்ரீபகவான் ரமண மகர்ஷிக்கு ஜ்யோதிர்த் தரிசனமான க்ஷேத்திரம்.

அதே வடகரையில் மேற்கே சிறிது தூரத்தில் சேவிப்பவர்களுக்கெல்லாம் சிந்தாமணியாய் விளங்கும் ஸ்ரீரகூத்தமதீர்த்த ஸ்வாமியின் பிருந்தாவனம் விளங்குகிறது வருஷம் முழுமையும் யாத்ரிகர்கள் பல்வேறிடங்களிலிருந்து வந்து இதைச் சேவித்துத் தங்கள் மனோரதங்கள் நிறைவேறப்பெற்று வீடு செல்வது உலகறிந்த விஷயம். இப்பால் சிலநாட்களாய், ஸ்ரீ திரிவிக்ரம சந்நிதானத்தில் தெப்பக்குளக் கரையில் ஸ்ரீ ஸ்ரீமந்த்ராலய ஸ்ரீராகவேந்திர பிருந்தாவனத்தின் மிருத்திகையைக் கொண்டு பிருந்தாவனம் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டுப் பக்தி சிரத்தையுடன்

சேவிக்கப்படுகிறது. இந்த பிருந்தாவனம் ஆசிரிதகல்ப தருவாகப் பிரகாசிக்கிறது.

இவ்விதம் தபோதனர்களின் தவத்தின் நிலையமாயும் தவத்தினல் ஆராதிக்கப்பட்ட ஆண்டவனின் திவ்ய க்ஷேத் திரங்களாயும் விளங்கும் இந்த திவ்ய தேசத்தில் பிஞகினி யின் வட கரையில் திருக்கோவலூர் இருப்புப் பாதை நில யத்திலிருந்து திருவண்ணமலை போகும் பாதையில் ஸ்ரீ ரகூத்தமஸ்வாமி பிருந்தாவனத்திற்கு மேற்கே ஒரு மைல் தூரத்தில் விளங்குகிறது, இந்த ஸ்ரீ ஞானனந்த தபோவனம். இதற்கு வடமேற்கில் ஸ்ரீ பரமேசுவரன் 'ஸ்ரீ அருணசலம்' என்ற மலை வடிவமாக, ஞானவிக்ரக மாகத் தரிசனம் தந்து கொண்டிருக்கிருர்.

இவ்விதப் பெருமை இயற்கையிலேயே வாய்ந்த இந்த தபோவனத்தில் ச்ரோத்ரேந்திரியகோசரமாயுள்ள 'சாந்தம் சிவம்' என்ற உபநிஷத்தின் திருவாக்கும், 'அன்பே சிவம்' என்ற திருமூலர் திருவாக்கும் நேத்ரோத்ஸவமாக அன்பும் சாந்தியுமாக வடிவெடுத்து ஸ்ரீ ஞானனந்தகிரி என்ற திருநாமத்துடன் காட்சியளித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

அன்னியமே தோன்ருத அகண்டாகார
அறிவுதனை அடைந்தவனே முக்தனேன்
இன்னவிதம் அகண்டபர ஞான முற்றேன்
இவ்வுலகில் எவ்விடத்தும் அரியனவான்
உன்னவொணப் பலகோடி சீவருக்குள்
உரமான ஞானமுளோன் ஒருவன் தானே
அன்னவனைத் தரிசித்த மாத்திரத்தால்
அறமேலாய் அகமெல்லாம் அழியுமன்றே

திடஞானி தரிசனமே தீர்த்த மாடல்.
திடஞானி தரிசனமே தேவ பூஜை.
திடஞானி தரிசனமே ஜபத பங்கள்.
திடஞானி தரிசனமே செயும றங்கள்.
திடஞானி தரிசனமே சிவத்தைக் காணல்.
திடஞானி தரிசனமே சிவத்தின் சேவை.

திடஞானி தரிசனமே மேவு தற்குத்
திரிவிதமா முலகத்தும் அரிதாம் யார்க்கும்

என்றறிபு கீதையின் திருவாக்குகளே வடிவமாக ஸ்ரீ ஞானானந்தரின் ஸ்ரீ மூர்த்தி பிரகாசித்துத் தன் ஸந்நிதானத்தை நாடுபவர்களுக்குக் கல்ப விருக்ஷம், காமதேனு, சிந்தாமணிகளாய் விளங்கி அருள் பாலிக்கிறதென்பது இந்தத் தபோவனத்திற்கு விஜயம் செய்யும் பேறு பெற்ற புண்ணிய சாலிகள் ஒவ்வொருவருடைய சொந்த அனுபவமாகுமென்பது அதிசயோக்தியாகாது. இம்மகா புருஷனுடைய மகத்தான உபதேச ரத்னங்களை அவ்வப்போது கிடைக்கும் அவ்வளவையும் திரட்டி வெளியிட்டு, உலகிற்கு உறுதி பயக்கவேண்டுமென்றே இந்த "**ஞான ஒளி**" இத் தபோ வனத்திலிருந்து ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பரிபூர்ண ஆசிகளைப் பெற்றுப் பக்த ரத்னங்களின் பிரார்த்தனைக்கிணங்கி வெளி வருகிறது.

ஸரயு நதியின் முதல் சூழ்ச்சி

ஸ்ரீ S. நாராயண அய்யர்,
அட்வகேட், திருக்கோவலூர்.

★

வேதங்களின் லக்ஷியார்த்தத்தை விளக்கும் பொருட்டு ஆச்சாரியவர்யாளான ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாளால் ஆறு சமயங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. அவை காணபத்யம், கௌமாரம், ஸௌரம், சாக்தம், சைவம், வைஷ்ணவம் என்று கூறப்படுகின்றன அந்தந்த சமயத்தவர்களும், அந்தந்த சமயத்தில் கூறப்படும் தெய்வத்தை வழிபடுகின்றனர். ஆனால் ஒரு கடவுளே ஆறு சமயங்களிலும் வேறு வேறாகக் காட்சி அளிக்கின்றாரென்றும் வேதங்கள் வற்புறுத்திக் கூறுகின்றன.

எல்லா சமயத்தினரும் இந்த அடிப்படைக் கருத்தை மறந்தனர் அதோடு இல்லாமல் ஒவ்வொருவரும் தன்

தெய்வம்தான் பெரியது என்று மற்ற சமயத்தினரோடு வழக்கிடத் தொடங்கினர்.

இதைச் கண்ட ஸரயு நதி வேதக் கருத்தை விளக்கிக் காட்ட ஒரு சூழ்ச்சி செய்தது. இந்த நதி ஹிமய மலையில் மானஸ ஸரோவரத்தில் தோன்றி கடலொடு கலக்குமுன், தன்னுள் பல துறைகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டது. மக்கள் அவரவர்கள் சௌகரியத்திற்குத் தக்கவாறு வெவ்வேறு துறைகளின் வழியே சென்று தங்கள் நீர் வேட்கையைத் தணித்துக்கொண்டனர். அவரவரும் அவரவர் சென்ற துறையில் உள்ள நீரே உயர்ந்ததென்று எண்ணினர். பிறகு எல்லாத் துறைகளிலும் ஒரே ஸரயு நதி நீர்தான் உள்ளது என்று உணர்ந்தனர்.

ஸரயுவின் சூழ்ச்சியால் மக்களுக்கு அறிவு பிறந்தது. ஆறு சமயங்களிலும் வேறுவேருக ஒரே கடவுள் தான் விளை யாடுகிறுர் என்று உணர்ந்தனர்.

அந்த ஒரே கடவுளை ஆறு சமயத்தினரும் ஆறு வித மாக உபாஸிக்கின்றனர் என்று அறிந்தபின் அவர்களுக் குள் நேர்ந்த வழக்கும் தீர்ந்தது. ஸரயுவின் சூழ்ச்சிதான் என்னே !

“ கல்லிடைப் பிறந்து போந்து கடலிடைக் கலந்த நீத்தம்
எல்லையின் மறைகளாலும் இயம்பரும் பொருளீ தென்னத்
தொலலையில் ஒன்றே யாகித் துறைதொறும் பரந்த சூழ்ச்சி
பல்பெரும் சமயம் சொல்லும் பொருளும்போற் பரந்த தன்றே”

— கம்பராமாயணம்

குடிமயக்கம் தலைக்கேறிய ஒருவனை ஒரு குவளை அரிசி யைக் கழுவிய கழுநீரைக் குடிக்கச்செய்தால் அவன் உடனே மயக்கம் தெளியப்பெறுகிறுன். அதுபோல் உடற்பற்று, உலகப்பற்று, உடைமைப்பற்றுள்ள வர்கள் திடஞானியின் சேர்க்கையால் உடல் மயக்கம் உலக மயக்கம் நீங்கி மெய்யுணர்வு பெறுகின்றனர்.

— ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர்

உயர்ந்தோரால் எடுக்கப்பட்ட உறுதிப்பொருள்

(நான்கு புருஷார்த்தங்கள்)

○●○

மயிலம் பொம்மபுரம் ஆதீன வித்வான்
சி. நடனசபாபதி ஐயர்,
திருக்கோவலூர் கழக உயர்நிலை ஆண் பள்ளித் தமிழ்ப் பேராசிரியர்.

பொருள், காரணப்பொருள், காரியப்பொருள், காரண காரியப்பொருள் என மூன்று வகைப்படும்.

1. **காரணப்பொருளாவது,** தோற்றம் ஒடுக்கமில்லாதது. அவயவப் பகுப்பு இல்லாதது. எட்டியுஞ் சுட்டியும் அறியப்படாதது. முழுவொளியும், முழு நினைவும், முழு இன்பமும், முழு அறிவும் இயல்பாகவுள்ளது. பெயர் வடிவம் இல்லாதது. ஒன்றாய், உடனாய், வேறாயிருப்பது. அறிவால் அறியப்படுவது ஆகிய இவையமைந்த பொருளே காரணப்பொருளாகும்.

2. **காரியப்பொருளாவது,** தோற்றம் ஒடுக்கமுடையது. அவயவப் பகுப்புடையது. எட்டியுஞ் சுட்டியும் அறியப்படுவது. முழு இருளும். முழு மறதியும். முழு துன்பமும், முழு அறியாமையும் இயல்பாகவுள்ளது. பெயரும் வடிவமும் உடையது. பொறியாலும் அறிவாலும் அறியுந்தன்மையது. காரணப்பொருளால் இயக்க இயங்குவது. ஆகிய இவை அமைந்த பொருளே காரியப்பொருளாகும்.

3. **காரணகாரியப்பொருளாவது.** இது காரணப் பொருளை நோக்கக் காரியப்பொருளாகவும். காரியப் பொருளை நோக்கக் காரணப்பொருளாகவும் நின்று காரண காரியம் விரவியதால் அப்பெயர் பெற்றது. எட்டியும் சுட்டியும் அறியப்பட்டதாயும் படாததாயும் உள்ளது. தோற்றம் பெற்று ஒடுக்கமில்லாததாயும் ஒடுக்கம்பெற்று தோற்றமில்லாததாயும் இவ்விரண்டும் பெற்றும் பெறுதும்

இருப்பது. குறைந்த ஒளியும் இருளும் குறைந்த நினைவும் மறதியும் குறைந்த இன்பமும் துன்பமும் குறைந்த அறிவும் அறியாமையும் பெற்றிருப்பது. பெயர் வடிவம் இடையில் பெற்றும் நீங்கியுமிருப்பது. அவயவப் பகுப்புப் பெற்றும் பெருதுமிருப்பது. ஆகிய இவை யமைந்த பொருளே காரண காரியப் பொருளாகும்.

இங்ஙனம் வகுத்துக் கூறிய முப்பொருள்களையும் முறையே 'இறை' என்றும் 'உலகு' அல்லது 'மாயை' என்றும் 'உயிர்' என்றும் ஆன்றோர் அறைவர்.

ஈண்டு இம்முப் பொருளையும் தனித் தனி சிறிது தெள்ளிதின் ஆராய்ந்து பயன் எய்துவதே இக்கட்டுரை யின் நோக்கமாகும்.

1. இறை பரப்பிரம்மமாய் மனம் வாக்குக் காயங்கட்கு எட்டாததாய் அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்தமாய் முக்குண ரகிதமாய் இருக்கும் பரம்பொருள் ஓர் நினைவு மாத்திரையில் உயிர்களை அநாதி காலமாகப் பற்றியிருக்கின்ற வினையின் காரணமாய்ப் பலகால் பிறந்தும் இறந்தும் உழன்ற சோர்வைப் போக்குதற்குப் பிரளயத்தை (ஒடுக்கம்) உண்டுபண்ணி, தனு கரண புவன போகங்களாகிய விகாரங்களை அவிகார மாகிய மாயையில் அடக்கிவிடும். மற்றோர் நினைவில் தன்னோடு நீக்கமற நிறைந்திருக்கின்ற சர்வ வல்லமை என்கின்ற பரா சக்தியின் துணைகொண்டு ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளுதல் என்னும் ஐந்தொழிலும், இவ்வைந்தொழிற்குத் தாமே தலைநின்றும் பராசக்தியின் பிரிவாகிய இச்சாசக்தி கிரியா சக்தி, ஞான சக்தி என்னும் முச்சக்தியின் துணை கொண்டும் மாயையில் அடங்கிக்கிடக்கின்ற உயிரை எழுப் பித்தனுகரண புவன போகங்களைக் கொடுத்துத் தொழிற் படுத்தும் என்க.

2. உலகு அல்லது மாயை ஓசைக் குணமுடையதும் பரந்து விரிந்து அகன்று இருக்கின்ற வெட்ட வெளியானதும் ஆன ஆகாசமும், அவ்வாகாசத்திற் றோன்றிப் பரிச குணமுடையதும் மிக்க வலிமையுடையதும் ஆன காற்றும் அக்காற்றி னிடத்தே

தோன்றி ஒளிக்குண முடையதும் ஆன தீயும் அத்தீயிற் ரோன்றி ரச குணமுடையதும் ஆன நீரும் அந்நீரிற்ரோன்றி உவர்ப்பு, துவர்ப்பு உரப்பு. புளிப்பு. கசப்பு, இனிப்பு ஆகிய அறுசுவைக் குணமுடையதுமான மண்ணும் ஆக இவ்வைந்து பூதங்களும் உயிர். தொழிற்படற்கு முதற் கருவியாகவும் துணைக் கருவியாகவும் நிற்கும் என்க.

3. உயிர் தாவரம், நீர் வாழ்வன, ஊர்வன, பறப்பன. விலங்கு, மக்கள், தேவர் என எழுவகையாகவும் இவற்றுள் தாவரம் இருபது நூருயிரம், நீர்வாழ்வன பத்து நூருயிரம். ஊர்வன பதினொன்று நூருயிரம். பறப்பன பத்து நூருயிரம், விலங்கு பத்து நூருயிரம். மக்கள் ஒன்பது நூருயிரம். தேவர் பதினைந்து நூருயிரம் ஆக எண்பத்து நான்கு நூருயிரம் யோனி பேத விரிவாகவும் விளங்குகின்ற உயிர்கள் அறிவுடைய இறையைச் சாரும் போது அறிவும் அறியாமையுடைய உலகத்தைச் சாரும் போது அறியாமையையும் பெற்ற கலப்புப் பொருளாய் நின்று தம்மை அநாதிகாலந்தொட்டுப் பற்றி யிருக்கின்ற வினையின் பயனைக் கிடைத்த தனு கரண புவன போகங்களைக்கொண்டு தொழிற்பட்டு அத்தொழிலால் ஆம்பயனை அப்பிறவியிலும் தொடர்ந்துவரும் மறு பிறவிகளிலும் அனுபவிக்கின்றன என்க. [தொடரும்]

சிவவிஷ்ணு அபேதம்

சிவவிஷ்ணு சர்ச்சைகளெல்லாம் பிற்காலத்தில் எழுந்தவைகள். உபநிஷதங்களில் இவ்விதப் பாகுபாடுகள் எதுவும் விவரிக்கப்படவில்லை. மாண்டூக்ய உபநிஷத்தில் ஓர் இடத்தில் மாத்திரம் சிவன் என்னும் சொல்லேயும், கடோபநிஷத்தில் ஓர் இடத்தில் விஷ்ணு என்னும் சொல்லேயும் காண்கிறோம் அவ்விரு சொற்களுக்கும் மங்களம் என்னும் பொருளே பொருந்தும் ஆகையால் பக்தர்கள் யாவரும் சிவவிஷ்ணு அபேதத்திற்குச் சாக்ஷியாக விளங்கும் ஸ்ரீ வெங்கடேசப் பெருமாளை என்றும் வணங்கி அவரது அருளுக்குப் பாத்திரர்களாக வேண்டும்.

ஸத்குரு ஞானனந்தர் துதி

ராகம் : **கேதாரகௌளம்]** *[தாளம் :* **ஆதி**

பல்லவி

நானெனும் ஒன்றே தானே இன்பங்களும்
நல்லறிவுணர் வுயிர்பேரும் உருவுங்கொளும் (நான்)

அநுபல்லவி

ஞானனந்த ரஹஸ்யமும் மௌனம் — நிர்
வாணம்அதன் கலன் பாலனின் சின்னம் (நா)

சரணங்கள்

1. கோலங்கள் பூட்டினும் குற்றங்கள் போமோ
ஓலமே யிட்டாலும் உண்மைதான் புதையுமோ
காலமும் வீணே கழிந்திடா வண்ணமுமே
ஜாலமும் விடுத்தே க்ஷணத்துறுதி கொள்ளுகின்ற (நா)

2. பாரினில் கந்தமும் பானத்தில் ரஸமும்
பரிதி மதிமீன் மின்னிற் றீயினில் ஒளியும்
காற்றினி லசைவும் வானிலொலியும் — ஜீவ
புரியினிற் புருஷனும் புருஷோத்தமனும் (நா)

3. பரவெளியிற் கருணை மனவெளியில் நற்கொள்கை
பூத வெளியிடங்கொள் பற்பல பேதங்களும்
உறுதுணைகள் எனவே உட்கருத்தினிற் கொண்டால்
மறுபிறப்பில்லை மற்றொன்றுந் தானில்லை என்றும்(நா)

4. சிந்தனைகளில் எழும் ஜீவர் வேதனைகள் — சிவ
சிந்தனை யாலேயேதான் சிதைவுறும் என்பதுவும்
முந்தை வினையகல முறைநெறி பதிதுதி
சொந்தமென் றுறவுடன் ஸுகித்திட வைக்கும்பொருள்
(நா)

5. தவத்திற்ற் செல்வமும் குணத்தினுல் மேன்மையும்
த்யாகத்திற் பெருமையும் தாழ்மையில் கவுரவமும்
சிவத்தின் வழிபாடின்றி சித்திப்ப தரிதுண்மை
திடத்துடன் நடத்தையில் திருந்தவேணு மென்றும் (நா)

6. அரன்செயல் எனக்கொள்ளின் அகந்தை முன்னகலும்
அன்புவெள்ளம் பெருகும் ஆற்றலும் வாய்க்கும்
புறத்துளதும் துணையாம் புன்மை சினங்கள் நீங்கும்
சிறப்புறச் செல்வம்பல செழித்திடவுஞ் செய்யும் (நா)

7. தந்தையுந் தாயுமாம் தேவனும் தேவியும்
மந்திரங்கள் சொன்னல் மனத்துயரங்கள் போகும்
வந்தனை செய்திடச்சீர் வடிவங்கள் பலவுண்டு
நிந்தனைகள் நின்றலே நிமலன்அருள் உண்டென்றும்
(நா)

8. கற்பகன் கணபதி பரிதிஅரன் அயன்மால்
ஸ்வப்ரகாசச் செல்வன் தற்பரன் ஸுப்ரஹ்மண்யோம்
பற்பல லீலையால் முற்படும் அருள்வழி
சிற்பர வெளியிடைச் செலுத்தும் ஞானனந்தம் (நா)

★

யமஸ்ய காமஸ்யச தாரதம்யம் விசார்யமாணே ஹதஸ்தி லோகே, ஹிதம் கரோத்யஸ்ய யமோ ப்ரிய:ஸன் காமஸ்த்வனர்த்தம் குருதே ப்ரியஸ்ஸன்.

இதன் பொருள் : விசாரித்துப் பார்த்தால் கூற்றுவனுக்கும் காமனுக்கும் விசேஷ தாரதம்மியமிருக்கிறது. வேண்டாதவன்போலிருந்துகொண்டு கூற்றுவன் ஹிதத்தைச் செய்கிறன். வேண்டியவன்போலிருந்து கொண்டு காமன் அனர்த்தத்தைச் செய்கிறன்.

— ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதாள்

குருதேவரின் பத்து அணிகள்

தி. சு. கலியாண ராமன், **விருத்தாசலம்.**

பெயர்
செல்வப் பசுங்கிளியே! தென்பெண்ணைச் சீர் உலவு
நல்வளத்தான் **நாமம்** நயந்துரையாய்—சொல்வேன் கேள்
வானுடர் மண்ணகத்தார் வந்துபணி யும் பதத்தான்
ஞானனந் தப் பெயரான் நாடு !

நாடு
அஞ்சுகமே! என்ஞான ஆனந்தன் தங்குவதால்
விஞ்சுபுகழ் கொள்**நாடு** விண்டிடுவாய்—சஞ்சலமே
தான்அறியா ஞானியவன் தங்கும் நடுநாடே
வான்அறியா மேன்மைபெறும் வந்து !

நகரம்
பச்சை மணிக்கிள்ளாய் ! பரமானந் தம் துய்ப்போன்
இச்சைக்(கு) இனிய**நகர்** ஏதுரையாய்—மெய்ச்சீலன்
வாழும் நகரங்கள் வான் சித்தி லிங்கமடம்
சூழும் தவவனமாம் சொல் !

ஆறு
வண்ணப் பசுங்கிளியே! வானமுதம் தானுண்ணும்
அண்ணல் தனக்கினியே **ஆறு**ரையாய்—விண்ணவர்கள்
நண்ணிமுழு கும்கங்கை நம்பாவம் தீர்க்கும்தென்
பெண்ணையெனும் பேராறே பேசு !

மலை
பவளவாய்க் கிள்ளாய்! பரம்பொருளான் போற்றும்
தவள**கிரி** தானெதுநீ சாற்றுய்—சிவபெருமான்
உண்ணு முலையாளோ(டு) ஓங்கும் திருமலையாம்
அண்ணு மலையென்(று) அறி !

வாகனம்
வாராய் மணிக்கிளியே! மாமுனிவன் ஊருகின்ற
சீராரும் **வாகனம்**நீ செப்பிடுவாய்—தீராத
காலமெனும் தேவன் கனகமுடித் தலையே
சீலனிவன் வாகனமாம் தேர்.

படை
தேன்போல் மொழிபேசும் சிங்காரப் பைங்கிளியே!
வான்போற்றும் ஞானி**படை** வாழ்த்திஉரை—நான்பணியும்
மோனி தனிப்படையோ மூவுலகும் வெல்லவல்ல
ஞானப் பெரும்படையே நாட்டு !

முரசு
அமுத மொழிக் கிளியே! ஆனந்த ஞானி
தமது **முரச**மெது சாற்று—நமதான்ம
நாதன் புகழ்முரசம் நல்லதவம் நற்றரும
போதமுடன் வீடெனவே போற்று.

மாலை
மேருமகள் கையுறையும் மென்கிளியே! வேதமுனி
சீருலவு **மாலை**யெது செப்பிடுவாய்—தேரிலந்த
சூரியனுர் விண்மீன்கள் தூயமதி தாம்மலராம்
தாரணிந்தான் தாணுஅவன் தான் !

கொடி
செம்பவள வாய்க்கிளியே! தேசன் ஞா னனந்தன்
எம்பெருமான் **பொன்கொடி**நீ யாதுரையாய்—அம்புவியில்
போகக் கொடியடங்கப் பொய்யொழித்து மெய்வளர்க்கும்
யோகக் கொடியதுவே ஓம் !

The Light Divine

—:—

An Anglc-Tamil Quarterly Journal solely devoted to the dessimination of spiritual knowledge, published by the Devotees of H. H. Sri Swami Gnanananda Giri Maharaj of Gnanananda Tapovanam, Tirukkovalur Taluk, South Arcot District.

Editor & Publisher:

Swami Mukundananda

Editorial Board:

Sri V. G. Ramachandra Ayyar, *M. A., B. L.,*
Advocate, Tirukkovalur.

Sri S. Narayana Ayyar, *B. A., B. L.,*
Advocate, Tirukkovalur.

Sri Venkatasubba Ayyar,
Retired Inspector (Co-Op. Dept)
Kiloyur.

Annual Subscription : Rs. 4-00

Single Copy : Rs. 1-25

Apply to

Sri Swami Gayatriananda,
Manager, "The Light Divine"
Sri Gnanananda Tapovanam,
Arakandanallur P. O.,
Tirukkovalur Tk., S. A. Dt.

ஆசிரியர்கள் ஆற்றல்பெற

தாங்கள் கற்ற வித்தையை உபயோகித்துக்கொண்டு அதை ஒரு ஜீவனத்திற்கு வழியாகத் தேடிக்கொள்பவர்கள் உபாத்தியாயர்கள். மற்றவர்கள் எல்லோரும் படிப்பு முடிவுபெற்றதும் வேறு வேடம் போட்டுக்கொண்டு படிப்புக்குச் சம்பந்தமில்லாத தொழில்களில் ஈடுபட்டுவருகிருர்கள். தாங்கள் கற்பிக்கப்போவதை உபாத்தியாயர்கள் முன்னரே ஆராய்ந்துகொண்டால்தான் மாணவர்களின் மனதில் பதியும்படி போதிக்கக்கூடிய சக்தி அவர்களுக்கு உண்டாகும். ஒரு வித்வான் ஒரு அரசனிடம் சென்று பாகவதம் சொல்வதாகக் கூறினர். அந்த அரசன் அவரைப் பார்த்து, மற்றொரு முறை பாகவதத்தைப் படித்து வரும்படி சொல்லி அவரைத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டான். மறுபடியும் அவர் வந்தபொழுதும் மறுபடியும் படித்துவாரும் எனக் கூறினன். இவ்விதம் 21 முறை அரசன் அவரைத் திருப்பியனுப்பிவிட்டான். 21 முறை பாகவதம் வாசித்த அந்த வித்வான் பாகவதத்தின் உட்பொருளை நன்ருக உணர்ந்து ஆத்மஞானத்தை அடையும்பொருட்டு காட்டுக்குச் சென்றுவிட்டார். அவர் காட்டுக்குச் சென்றுவிட்டதையறிந்து அந்த அரசன் தனக்கு உபதேசம்செய்ய அவர் அப்பொழுதுதான் பக்குவமடைந்தார் என்பதை உணர்ந்து அவரைக் காட்டில் தேடிச்சென்று தனக்கு உபதேசம் செய்யும்படி கேட்டுக்கொண்டான். அதுபோல, பல முறை படிக்கப் படிக்கத்தான் விஷயத்தின் உட்கருத்து வெளிப்படும். அப்பொழுதுதான் உபாத்தியாயர்கள் கல்வி போதிக்கத் தகுதியுள்ளவர்களாகயிருப்பார்கள். பழைய காலத்து ரிஷிகள்போல அவர்கள் வாழ்ந்து சிஷ்யர்களை நல்ல மார்க்கத்தில் பயில்விக்கவேண்டும்.

— ஸ்ரீ ஜகத்குரு காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகள்

Edited and Published by Swami Muhundananda at Sri Gnanananda Tapovanam, Arakandanallur P. O., and Printed at Sri Murugan (Power) Press, Vriddhachalam.